

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU INFORMĀCIJAS BIĻETENS

Iznāk kopš 1951. gada decembra

2026.

JŪNIJS / JŪLIJS / AUGUSTS

Nr. 5 (772)

Latvijas neatkarības atjaunošanas 36. gadadienas svinībās dziedāja Losandželosas latviešu skolas audzēkņu koris Ingridas Dženingsas vadībā, pavadījumu ar ģitaru spēlēja Pēteris Munters

20. jūnijā plkst 4.00 Jāņu svinības Losandželosas latviešu namā

26. septembrī Losandželosas latviešu skolas 75 gadu jubilejas svinības

Ziņas par sarīkojumiem arī DK LB tīmekļvietnē: www.biedriba.org

DK LB vietne Facebook: <https://www.facebook.com/DKLB.information>

Dienvidkalifornijas Latviešu INFORMĀCIJAS

**BIĻETENS ir Dienvidkalifornijas latviešu
biedrības izdevums; DK LB adrese:**

1955 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039

Redaktore: Astra Moora (AstraMoora@gmail.com)

26 Ox Bow Ln, Woodbridge, CT 06525

Tālr.: 203-397-7609

Raksti ievietošanai biļetenā iesūtāmi līdz katra iepriekšējā mēneša desmitam datumam. Iesūtītos rakstus redaktoram/ei ir tiesības īsināt un rediģēt.

DK LB biedriem par Informācijas Biļetenu nav jāmaksā. Biedru nauda ir \$50 gadā, ģimenei – \$70 gadā. Par biedru var kļūt, nosūtot biedrības kasierim biedru naudu. Personām, kuŗas nav DK LB biedri, Informācijas Biļetena abonēšanas maksa ir \$50 gadā. DK LB biedra nauda vai maksa par abonementu jānosūta:

DK LB 1955 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039

Čeki izrakstāmi: LATVIAN ASSOC. of SO. CA

Maksa privātpersonai par sludinājuma ievietošanu vienu reizi: par pilnu lappusi \$50, ½ lappusi – \$30, ¼ lappusi – \$25; uzņēmējdarbības karti – \$20.

Maksa privātpersonai par sludinājuma ievietošanu uz vienu gadu: par pilnu lappusi \$350, 1/2 lappusi – \$220, 1/4 lappusi – \$160; uzņēmējdarbības karti – \$120.

IB metiens – 300 eks.

Ievēribai

Latviešu nama pārvaldes kasiere – Vita Volkovska

čeki jāizraksta *Latvian Community Center*
un jāsūta: 1955 Riverside Dr. Los Angeles, CA 90039)

DK latviešu biedrības kasieris – Jānis Taube

biedru naudas, biļetena abonēšanas, ziedojumu čeki jāizraksta *Latvian Assoc. of SO. CA* un jāsūta:
DK LB 1955 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039

DK latviešu draudzes sekretāre – Daina Ābele

čeki jāizraksta *Latvian Ev. Luth. Church of So. Ca.* un jāsūta:
2908-B Camino Capistrano, San Clemente, CA 92672

Honorary Consul, Republic of
Latvia in California

Juris Buņķis, M.D., F.A.C.S.

Orange County Plastic Surgery

1101 Bayside Drive, Suite 200

Corona del Mar, CA 92625

844-277-2639;

www.latvianconsulate-la.org

www.facebook.com/LatvianConsul

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU BIEDRĪBAS VALDE

Biedrības priekšnieks:

Dāvis Reins

13447 Chandler Blvd., Sherman Oaks, CA 91401

Tālr.: 818-406-1589; DavisReins@gmail.com

DK LB priekšnieka vietnieki:

Juris Zinbergs (arī biedrzinis)

316 Poplar St #B, Laguna Beach CA 92651

Tālr.: 949-860-7244; yogawithjuris@gmail.com

Benita Trapse

1974 Berkshire Dr. Thousand Oaks CA 91362-1807

Tālr.: 310-429-0289 benita91362@yahoo.com

Sekretāre: Guna Reina

13447 Chandler Blvd., Sherman Oaks, CA 91401

Tālr.: 714-829-6449; GunaReins@gmail.com

Kasieris: Jānis Taube

3144 Helms Ave. Los Angeles 90034-3208

Tālr.: 310-806-0464 jetaube@earthlink.net

DK LB valdes locekli:

Ilze Stedmena, Juris Zinbergs – biedrziņi

Dace Dābola – kasieŗa palīdzē

Oskars Puķēns – tautasdeju kopas „Pērkonītis”
pārstāvis

Atis Blāķis – Sporta nozares pārstāvis

Inguna Galviņa – bibliotēkāre

Valdis Volkovskis – nama pārvaldes pārstāvis

Juris Buņķis, Jānis Legzdiņš, Inese Sviķkalne,

Sanita Šūmane Karami, Diāna Zaķe, Aija Zeltiņa

DK LB Revīzijas komisija:

Dace Dābola, Jānis Legzdiņš, Diana Matura (Mathur)

Paziņojums par kārtējo DK LB valdes sēdi (datums un vieta)
ievietots kalendārā: www.biedriba.org/kalendars

Uz valdes sēdēm aicināti ierasties visi DK LB biedrības biedri
un būt viesi. Balsošanas tiesības ir tikai valdes locekļiem. Sēžu
datums mainīts netiks. Gadījumā, ja valdes priekšnieks nevarēs
ierasties, sēdi vadīs kāds no priekšnieka vietniekiem.

Latviešu namu izīrē Inguna Galviņa, tālr.: 323-664-
6216; e-pasts: ingunalatvian@yahoo.com

Lūdzu ziņot par adreses maiņu

DKLB Informācijas Biļetena saņēmējiem mainot
dzīvesvietu, lūgums paziņot jauno adresi:

info@biedriba.org, lai biedrībai nerastos lieki izdevumi
par atpakaļ atsūtītajiem biļeteniem.

Latvijas valsts neatkarības atjaunošanas gadadienas svinības Losandželosas latviešu namā

Pirms 36 gadiem Amerikas Savienotajās Valstīs tautieši ar aizturētu elpu gaidīja 4. maija balsojumu par Latvijas neatkarības atjaunošanu. Īpaši tiem, kuŗi desmitiem gadu bija aizvadījuši trimdā, šī ziņa bija neticama un skaista. To labi atceras vairāki Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedri, kuŗi kopā ar jauno paaudzi tikās Latvijas valsts neatkarības atjaunošanas gadadienas svinībās.

Losandželosā 3. maija rīts bija mazliet vēss un lietaains. Pie latviešu nama cita pēc citas piebrauca automašīnas ar vecākiem un skolas audzēkņiem. Viņi bija pirmie, kuŗi ieradās svinību vietā, jo pirms koncerta notika mēģinājums.

Sarīkojumu zāli pamazām piepildīja apmeklētāji. Koncerta sākumā ienesa Latvijas karogu, svētbrīdi vadīja diakone Guna Reina, skanēja Latvijas un ASV

himna. Sarīkojuma apmeklētājus apsveica Dienvidkalifornijas latviešu biedrības priekšnieks Dāvis Reins:

„No sirds prieks jūs visus redzēt šeit, kopā, svinot Baltā galdauta svētkus – Latvijas neatkarības atjaunošanas 36. gadadienu. Rainis teicis: „Brīvs, kam dūša brīvam būt.” Šie vārdi mums atgādina, ka brīvība nav tikai vēsture – tā dzīvo katrā no mums. Ar drosmi mūsu tauta atguva savu neatkarību. Un ar šo pašu drosmi mēs to sargājam – savās ģimenēs, savā valodā, mūsu kopīgajā laikā. Tā ir drosme būt latviešiem, vienalga kuŗā pasaules malā mēs atrodamies. Un tieši šādos brīžos, kad sanākam kopā, mēs varam sajust, ka Latvija nav tikai vieta kartē. Tā ir piederība. Tā ir šeit – starp mums. Svinot šos svētkus, mēs uzvelkam baltu kreklu, klājam baltu galdautu. Balti klāts galds kļūst par mūsu pašapziņas un lepnuma simbolu – par klusu, bet spēcīgu apliecinājumu: Mēs esam, mēs atceramies, mēs turpinām. Tas aicina mūs sanākt kopā – kā draugiem, kā ģimenei, kā tautai – un dalīties ne tikai atmiņās par 1990. gada 4. maiju, bet arī ticībā nākotnei, ko mēs paši kopā veidojam. Vēlos novēlēt – lai mums vienmēr pietiek drosmes būt brīviem. Savās domās, savā valodā un savā piederībā Latvijai. Mēs esam Latvija – un Latvija dzīvo – tur, kur esam mēs.

Dievs, svēti Latviju!”

Priekšnesumus bija sagatavojuši Losandželosas un Sandiego skolas audzēkņi un tautasdeju kopa „Pērkonītis”.

Runu teica svētku viešņa, Latvijas sabiedrisko plašsaziņas līdzekļu korespondente ASV Ina Strazdiņa:

„Labdien, ļoti cienītie Dienvidkalifornijas latviešu biedrības ļaudis! Sirsnīgi pateicos par uzaicinājumu Gunai un Dāvim Reiniem, par iespēju atbraukt pie jums no Vašingtonas. Katra šāda viesošānās pie tautiešiem ASV atgādina, cik Eiropa ir maza un cik Amerika liela. Sešu stundu lidojums pie jums, tas ir vesels notikums, vesels piedzīvojums, tas ir gandrīz tikpat garš ceļš, cik no Vašingtonas līdz Londonai, Parīzei vai Amsterdamai, vai citai Eiropas pilsētai, un turpat jau ir arī Latvija. Un to piedzīvojot, es varu paust tikai apbrīnu par visiem tautiešiem, par jums, par jūsu vecākiem un vecvecākiem, kuŗiem pēc Otrā pasaules kara bija spēks un drosme pārvarēt šos milzu attālumus, gan emōcionāli, gan fiziski un atrast mājas šajos krastos, lai visus Latvijas okupācijas gadus un joprojām saglabātu latvietību – valodu, tradīcijas, atmiņas un vēsturi, un palīdzētu Latvijai cik vien tas ir jūsu spēkos.

Jau rīt būs 4. maijs, Latvijas neatkarības atjaunošanas diena. Tā diena pirms 36 gadiem Latvijā esot bijusi silta. Tāda, lai varētu strādāt dārzos, sēt un stādīt. Pavasarīgs pavasaris, gluži kā šodien Latvijā, kur arī esot silts, sauss un vējains. Bet todien, lai kur arī būtu cilvēki – mājās, dzīvokļos, dārzos, pagalmos, ielās, ciemos pie radiem, draugiem – katram līdzī bija radioaparāts, lai klausītos no pirmās līdz pēdējai sekundeī, kā Rīgā, Latvijas PSR Augstākās Padomes ēkā, tagad Saeimas namā, izšķīras Latvijas liktenis, kā Augstākās padomes deputāti pieņem deklarāciju „Par Latvijas Republikas neatkarības atjaunošanu”.

Ir saglabājušies videokadri, kas uzdzēn skudriņas, kuŗos redzams, kā citu pēc cita izsauc deputātu vārdus, kuŗi balsoja „par” vai „pret”. Un arvien tuvāk sēdes beigām kļuva pilnīgi skaidrs – būs!

Ielas Vecrīgā ap Augstākās padomes ēku todien bija cilvēku pilnas. Cits pēc cita no tās apgaroti un priecīgi

iznāca deputāti, kuŗi bija balsojuši par Latvijas neatkarību, kuŗiem bija dūša brīviem būt. Ziedi, asaras, pateicības aplausi. Maijs Latvijā bija uzziedējis ar jaunu gaismu. Tiesa, īstā Latvijas neatkarība nāca pēc tam, vēl bija augusta pučs, vēl bija Krievijas armijas klātīene un brīži, kad viss šķīta tik trausls, bet 4. maijs bija nesalaužami pagriezīis Latvijas vēstures ceļu brīvības virzienā.

Man pašai tad bija 14 gadu, un manas drosmes augstākais punkts bija, piemēram, saņemties vakarā ieiet tumšā istabā, lai ieslēgtu gaismu. Bet arī, būdami bērni un pusaudži, līdz ar pieaugušajiem, klausoties radio, skatoties televīziju, dzirdot sarunas, pacīlātību un degsmi, mēs piesūcāmies ar apkārtējo cilvēku stāstiem, ticību un sajūsmu par šiem teju neiespējamajiem laikmeta griežiem, par sasulumu, kas kūst, par brīvības atmodu un par pavasari, kas nav tikai dabā, bet dziļi Latvijas dvēselē. Un to nevar aizmirst nekad, tas nav izdzēšams vai maināms.

Pārfrazējot Raiņa praviētisko teicienu: „Brīvs, kam dūša brīvam būt,” – Latvija ir brīva, tāpēc, ka tai ir bijusi dūša brīvai būt. Arī iestāties NATO, Eiropas Savienībā, visās starptautiskajās organizācijās pasaulē, kuŗas ir demokrātiskas un brīvas nācījas.

Bet dūša ir jānotur, un tas nav viegli. Īpaši tādos laikos, kā šie, kad Krievijas imperiālistiskās ambīcijas un ļaunums ir atgriezies, un tā cenšas sagrābt Ukrainu, kad

nemitīgi ir draudi arī Baltijai pat tad, ja esam NATO valsts un mūs sargā kolektīvais līgums.

Vēl aizvakar saņēmām ziņu, ka ASV no Vācijas izveidīs 5000 kaņavīru. No aptuveni 35 000, kuņi patlaban Vācijā ir, tā nav lielākā daļa, bet tā ir svarīga daļa. ASV ir militāri spēcīgākā valsts pasaulē, pretgaisa aizsardzības tehnoloģijas, kas līdz ar šo lēmumu arī nenonāks Vācijā, ir milzīgs zaudējums Baltijas drošībai. Katrs kaņavīrs, katra iekārta, katrs ieguldījums, kas no ASV nonāk Eiropā vai Baltijā, garantē, ka tur ir arī Amerikas uzmanība un atbildība, kas šajos traušajos laikos ir tik izšķirīgi svarīgi. Vēl šorīt Latvijā un Igaunijā bija brīdinājums par iespējamu gaisa apdraudējumu, droniem. Un šādi brīdinājumi ir bieži.

Paldies katram jums no sirds, par to, ka runājat ar saviem pārstāvjiem Kongresā, ka esat mūsu balss Amerikas varas gaitēnos, ka iestājaties un neļaujat aizmirst Latvijū, visdārgāko, kas mums zem šīs saules ir.

Un paldies, ka esat ar Ukrainu. Mums bija dūša izcīnīt savu brīvību ar dziesmu, ticību, neatlaidību un tautas gudrības spēku, jā, arī ar dzīvību. Bet Ukraina tam visam pievieno vēl tūkstošiem cilvēku dzīvību. Viņu dūša būt brīviem un noturēt šo apņēmību jau teju piekto kaņagu ir neapraštāms fainomens. Ukrainas laukos, frontes ierakumos – dubļos, ziemā, karstumā un asinīs – līdz ar profesionāli sagatavotiem kaņavīriem stāv zemnieki, skolotāji, deļotāji, aktieņi, ārsti, galdnieki un šoferi – cilvēki, kuņiem kaņš līdz tam ir bijis tikai vēstures grāmatās un filmās. Bet viņiem nav izvēles, patiesībā ir – padoties vai iet līdz galam.

Vēlos parādīt stāstu no Ukrainas, kas to raksturo.

Tas ir tapis pirms aptuveni gada, tuvāk Ukrainas dienvidaustrumu fronteī, un tas būs stāsts par kaņavīriem un par viņu ikdienu dronu apdraudējumā: visiem mūsu labajiem darbiem!

<https://www.lsm.lv/raksts/zinas/arzemes/12.10.2024-ltv-ukraina-fronte-nemitigi-krievijas-dronu-draudi.a572318/>

Ukraina, tāpat kā ikviena brīva tauta, kas pieriedzūsi padomju Krievijas važas, zina, ko nozīmētu padoties. Un par spīti šim Krievijas drausmīgajam kaņam, Ukraina ir brīva, tāpēc, ka tai ir dūša un griba brīvai būt.

Brīvība nekad nav bijusi viegla, tā ir skaista un vienlaikus sarežģīta dāvana, tā ir atbildība, tā ir atteikšanās no inertuma un bailēm, tas ir ieguldījums, tās ir pūles un tas ir risks.

Un mēs esam uzņēmušies lielāko un svētīgāko risku pasaulē – būt pašiem sev, būt dzīviem, būt brīviem. Mums ir zeme un mums ir karogs, mums ir cilvēki un mums ir dūša brīviem būt. Saules mūžu Latvijai, saules mūžu Ukrainai, saules mūžu ASV un saules mūžu visiem mūsu labajiem darbiem! Paldies!”

Losandželosas latviešu kopienū svētkos apsveica Latvijas Republikas goda konsuls Dienvidkalifornijā Juris Buņķis. Viņš atgādināja, ka Latvijas „otrā dzimšanas diena” simbolizē brīvību, izturību un cerību uz nākotni. Vecākaia paaudzeī labi zināms, ka Latvijas neatkarība pasludināta 1918. gada 18. novembrī, un ir ļoti svarīgi par šiem vēsturiskajiem notikumiem

stāstīt tiem, kuņi vēl nebija dzimuši, kad Latvija pirms 36 gadiem atguva neatkarību. Goda konsuls pateicās par uzaicinājumu apmeklēt skolas izlaidumu un apsveica skolotājus un skolēnus par viņu veikumu, gādājot, lai tiktu saglabāta ne tikai mūsu valoda, bet arī mūsu paražas, tradīcijas un kultūra. Juris Buņķis teica, ka kaut arī izlaiduma dienā uz latviešu namu nevarēs atbraukt, viņš savās domās būs kopā ar visiem.

Diakone Guna Reina atkārtoti uzsvēra: «Latvijas neatkarības atjaunošanas 36. gadadienas svinību moto šogad Losandželosā bija Raiņa vārdi: „Brīvs, kam dūša brīvam būt.” Un arī šī reize bija atgādinājums, ka brīvība ir vienmēr jāsaģa, īpaši tagad, kad Krievija atkal ir reāls drauds. Visi tie, kuņi balsoja par Latvijas neatkarības atjaunošanu, mums ir svarīgs paraugs, no kā smelties drosmi un iedvesmu arī tagad, un īpaši, ja atkal nāktu sarežģīti laiki, būt gataviem arī mums uzņemties atbildību un balsot, iestāties par brīvību.»

Par Latvijas neatkarības atjaunošanas gadadienas svinībām 3. maijā Losandželosā Latvijas tālrādes raidījuma „Panorāma” 4. maijā rādīja Latvijas plašsaziņu līdzekļu korespondentes Vašingtonā Inas Strazdiņas sagatavoto un nosūtīto videoierakstu, kuņā Losandželosas latvieši dalījās iespaidos, atceroties notikumus pirms 36 gadiem.

Komponiste Lolita Ritmane: „Mēs ļoti intensīvi sekojām līdzī visam, kas toreiz notika Latvijā, un mans tētis un māmiņa, mēs visi bijām pārsteigti – vai tas tiešām tagad būs?!”

Skolas pārzine Inese Sviķkalne: „Jauniešiem ir ļoti svarīgi zināt, ka brīvība nav pašsaprotama. Un 4. maijs mums par to atgādina – par garo laika periodu, kad mums nebija mūsu zemes, kad mēs nevarējām brīvi dzīvot mūsu zemē un kopt latvietību un latviešu valodu. Manuprāt, vecāko klašu skolēniem tas jau ir saprotams, bet jaunākajiem vēl daudz kas jāuzzin.”

Skolas pārzine Sanita Šūmane Karami: „Ar jaunākajiem bērnodārza audzēkņiem kopā esam lasījuši grāmatīņas, kuŗas aprakstīti valsts svētki, kā tos svin – ir karogi, cilvēki iziet ielās, gatavo mājās mielastu, sēž pie galda, ir pīrādziņi, Brīvības piemineklis un latviski ļoti tradicionālas lietas. Un, pat ja viņi uzreiz to nesaprot, tas ir sākums.”

Losandželosas jaunākā paaudze par Latvijas neatkarības atgūšanas procesiem mācās skolā, bet tiem, kuŗi jau pieauguši, tās joprojām ir dzīvas atmiņas.

Aija Zeltiņa pirms 36 gadiem 4. maijā bija kopā ar ģimeni savās mājās Latvijā, Bebreņu pagastā un atceras notikušo ar lielu saviļņojumu: «Ceturtais maijs man atmiņā ir kā silta pavasara diena. Saulīte spīdēja, un mēs bijām dārza malā, gatavojāmies stādīt kartupeļus un klausījāmies radio. Tad nāca jaunā ziņa, un mēs nespējām ticēt. Viss bija trausls, jebkuŗā mirklī viss atkal varēja mainīties. Un mūsu tētis teica: „Bērni, jūsu rokās ir mūsu nākotne.”»

Valdis Pavlovskis savulaik panāca, ka ASV prezidents Ronalds Reigans izsludināja Baltijas Brīvības dienu, un vēlāk kļuva par Latvijas aizsardzības ministru.

Tālivaldis Paegle bija starp tiem trimdas latviešiem, kuŗi neatlaidīgi cīnījās par Latvijas neatkarību visus okupācijas gadus. Un pēc tik ilgas cīņas ziņas no Rīgas šķita gluži neticamas.

Tālivaldis Paegle: „Mēs, latvieši, igauņi un lietuvieši, bijām Baltijas brīvības līgas sarīkojumā katoļu baznīcas stadionā. Mēs visi sadevāmies rokās un dziedājām visas trīs himnas. Un, kad Dainis Īvāns paziņoja, ka Latvija ir atguvusi neatkarību, mums bija lielas svinības.”

Katru gadu 4. maijā Tālivaldis Paegle brauca uz Latviju nolikt puķes pie Brīvības pieminekļa un tagad savās dzimtas mājās Limbažos, arī tur nebūdam, mastā lūdza pacelt Latvijas karogu.

Valdis un Dace Pavloski

Baltā galdauta svētki mūsu ģimenē

Ir viena otra kupla ģimene, kurā savstarpēji labi pazīstas tikai tuvākie radi. Viņi smalki zina radniecības saites, ko kurš ģimenes loceklis dara, kā pelna naudu un ar ko nodarbojas brīvajā laikā. Bet daži attālākie radīņi uz ģimenes saietiem ierodas gan, bauda no kopējā galda, dod arī savu pienesumu, ja sanāk, izdara, ko tēvs/māmiņa lūguši, tomēr priekšroku dod savām personīgajām interesēm. Manuprāt, mūsu Dienvidkalifornijas latviešu kopienu var salīdzināt ar tādu lielu ģimeni. Te kā „tēvs/māmiņa”, radot idejas un to risinājumu, darbojas biedrības priekšnieks Dāvis Reins un sekretāre Guna Reina, kuŗu darbošanās neaprobežojas tikai nosaukto amatu robežās. Un nevaram iedomāties šo ģimeni bez kuplā bērnu un jauniešu pulka – Ineses Sviķkalnes un Sanitas Šūmanes Karami vadītās latviešu skolas un mūsu brīnišķīgās tautasdeju kopas „Pērkonītis”. Šāda ģimeniskuma sajūta atkal radās 3. majā namā, svinot Baltā galdauta svētkus.

Iespaidīgu un emōcionāli piesātinātu svētku runu, parādot videoierakstu no Ukrainas, teica Latvijas sabiedrisko plašaziņas līdzekļu korespondente Vašingtonā Ina Strazdiņa.

Losandželosas latviešu skolas audzēkņu un skolotāju darbošanās augļi priecēja un arī pārsteidza, pat sajūsmiņāja. Ne tikai ar labu izteiksmi un skaidru izrunu nolasītie Sanitas Šūmanes Karami sagatvotie stāstījuma fragmenti par Losandželosas latviešu skolu, bet arī izcili nodeklamētie dzejoļi. Anna Arnolda deklamēja Annas Saksas „Kur zemi lai krāšņāku rastu”, Tomass Zeltiņš-Kalniņš – Zigismunda Lorenca „Ceriņi”, Kristofers Karami – Guntara Rača „Atraieties, izkaisies...”, Sanita Salinas duetā ar Mārtiņu Karami deklamēja Māras Cielēnas „Balto solījumu”. Losandželosas latviešu skolas audzēkņu koris, Ingridas Dženingas (Jennings) vadībā dziedāja Alberta Legzdiņa „Šūpuļdziesmu” un latviešu tautasdziesmu „Āvu, āvu baltas kājas”.

pavadījumu ar ģitaru spēlēja Pēteris Munters.

Tautasdejas dejoja visi skolas audzēkņi dažādos sastāvos. Īpaša bija Lailas Dženingsas choreografētā jaunrades deja „Tēvis, tēvis, tais’ man laivu” ar interesantiem deju soļiem un vijām, kā arī „Pērkonīša” un skolas audzēkņu kopā dejojot „Dārziņš” Lidijas Āboliņas choreografijā.

Latviešu tautasdeju „Čību, čābu” Lilitas Jansones choreografijā dejoja sagatavošanas un 1. klases audzēkņi pārī ar skolas vecāko klašu audzēkņiem.

Skolas programmu izplānoja un sagatavoja Ingrida Dženingsa, Sanita Šūmane Karami un Inese Sviķkalne, ieguldot lielu un labi izplānotu darbu.

Skolas pārzine Sanita Šūmane Karami teica, ka šogad skolā mācās vairāk audzēkņu nekā pirms 75 gadiem, kad skola tika dibināta. Augam! Pricējamiem! Esam kopā kā viena liela ģimene. Šis salīdzinājums nebūt nav nejaušs. Tāda ģimeniskā piederības sajūta man ir ikreiz, kad esmu namā. To jutuši un pieminējuši vairāki mūsu ciemiņi. Mūsu saime ar Latviju sirdī!

Silvija Millere

Baltā galdauta svētkos savus gardos kūpinājumus – desas, vistas, cauraugušu cūkgaļu u. c. piedāvāja Jānis Daugavietis; attēlā viņš redzams kopā ar sava uzņēmuma logo autoru Pēteri Brecko

Baltā galdauta svētkos mielastu gatavoja un galdus klāja, no kr.: Pegija Taube, Andra Staško, Dace Reimane, Pēteris Staško, Sanita Šūmane Karami, Aija Reimane, Guna Reina, Inese Sviķkalne

Bija bagātīgs aukstais galds – cepešgaļa, šķiņķis, siļķe, rasols, salāti, netrūka dažādu ogu; saldamajam ēdienam Inese Sviķkalne un Sanita Šūmane Karami gatavoja debesmannu, Guna Reina cepa biezpienmaizi, Pegija Taube pīrāgus

Latvieši pasaulē – mūzejs un pētniecības centrs

Informācija par datubases ieceri, pagātņi un nākotni:

<https://www.lapamuzejs.lv/marianna-auliciema-dp-albums-stasts-par-interneta-datubazem-labam-domam-un-laika-zobu/>

Būs jaunas izrādes!

Andra Berkolda ir uzrakstījusi viencēliena komēdiju „Lūdzu uzgaidiet”. Viencēliena darbība norisinās psīchiatra kabineta uzgaidāmajā telpā, kur tehniskas kļūmes dēļ visi pacienti ierodas vienlaikus. Andra Berkolda ir arī viencēliena režisore, un komēdiju izrādīs Dziesmu svētkos Grandrapidos 4. un 5. jūlijā.

Foto: Čārlzs Stīvensons

Lailas Saliņas jauno lugu „Veronika, zilais putns” par gleznotāju un rakstnieci, Anšlava Eglīša dzīvesbiedri Veroniku Janelsiņu (1910-2001) varēs noskatīties Rīgā šī gada oktobrī.

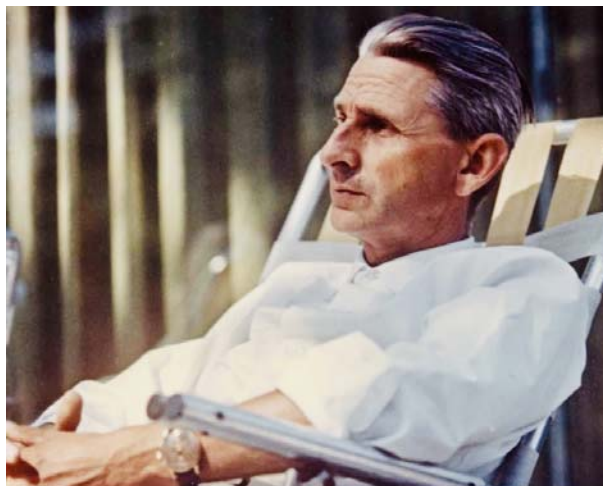
Attēlā no kr. scenogrāfs Māris Ruskulis, aktieris Ģirts Krūmiņš, režisore Liena Šmukste, mūzikas komponiste un aktrise Laila Saliņa, producete – Laila Baumanē.

Atcerēsimies un godināsim Anšlavu Eglīti

Pirms 120 gadiem, 1906. gada 14. oktobrī, dzimis rakstnieks, dzejnieks, žurnālists, gleznotājs Anšlavs Eglītis.

Aicinām grāmatu mīļotājus Losandželosas apkaimē skaistajos un gaļajos vasaras mēnešos izlasīt kādu no Anšlava Eglīša gramatām, noskatīties kādu filmu vai apmeklēt viņam veltītu izstādi Latvijā. 12-14 gadu jauniešiem interesanta būtu grāmata par Eglīšu ģimenes mājvietu pili un dzīvi ap to – „Pansija pilī”; vēstures, spiegu un piedzīvojumu stāstu cienītājiem (16+) patiktu grāmata „Vai te var dabūt alu”.

Ar Anšlava Eglīša biogrāfiju var iepazīties, izlasot „Anšlava Eglīša dienasgrāmatas 1919-1944” un Ievas Strukas grāmatu „Par skaisto un aplamo dzīvi”.

Fotografijas autors nezināms; avots: Rakstniecības un mūzikas mūzejs Rīgā

Pieaugušajiem lasītājiem ieteicams izlasīt gan iepriekš minētās grāmatas, gan romānus „Ilze”, „Omartija kundze”, „Bezkaunīgie veči”, „Es nebiju varonis” un citas labi pazīstamas grāmatas.

Anšlava Eglīša grāmatas ir Losandželosas latviešu namā, DK latviešu biedrības bibliotēkā. Ir iespēja noskatīties tālrādes seriālus „Pansija pilī” (2024), „Sarkanais mežs” (scenārija pamatā Anšlava Eglīša grāmata „Vai te var dabūt alu”), filmu „Homo Novus” un Sanfrancisko Mazā teātra izrādi „Anšlavs un

Veronika”.

Tiem, kuŗi vasarā dosies uz Latviju, ieteicams mūzejos apmeklēt Anšlavam Eglītim veltītas izstādes.

Aija Zeltiņa-Kalniņa

Apsveicam 100 gadu jubilāri Jadvigu Buņķi!

1926. gada 15. maijā Latgales zemnieku farmā Indras ciemā piedzima maza meitene vārdā Jadviga Buzinska. Pēc laimīgas bērnības ģimenes saimniecībā viņas pusaudžes gadus pārtrauca Otrā pasaules kara šausmas. Kad Krievijas armija atkal ienāca Latvijā, viņa un viņas māsa kājām bēga uz rietumiem, sasniedzot Vācijas rietumu zonu. Tur bēgļu nometnē, viņa satika Jāni Buņķi. Viņi apprecējās, piedzima dēls Juris, un 1951. gadā ģimene emigrēja uz Kanadu.

Jadviga Buņķe gādāja, ka bērni ieguva labu izglītību un stabilu pamatu, uz kuŗa veidot savu dzīvi. Jānis Buņķis nomira pirms astoņiem gadiem. Viņa priecājas par saviem astoņiem mazbērniem un deviņiem mazmazbērniem, sazinās ar draugiem un radiem Latvijā, lietojot *WhatsApp*, gatavo ēdienu, ir aktīva sabiedriskajā dzīvē un priecājas par katru dienu, ko Dievs viņai dod.

Jadvigas Buņķes 100 gadu jubilejās svinībās pulcējās radnieki no Kanadas, ASV un Latvijas. Veselas nedēļas garumā viņa uzņēma viesus savās mājās.

Juris Buņķis pasniedza mātei apsveikumus no pāvesta Leona XIV, karaļa Kārļa III un Latvijas prezidenta Edgara Rinkēviča.

Izlaidums Losandželosas latviešu skolā

*Skolas bērni savas dziesmas / Kamolos satinuši;
Kamolos satinuši, / Ielikuši šūplādēs.*

Tdz.

Ar šo tautasdziesmu iesāku savu uzrunu skolas saimei un arī aprakstu par izlaidumu jau pirms dažiem gadiem, taču man tā joprojām patīk un arī tās vēstījums, ka darbs uz laiku padarīts, līdz atkal rudenī ņemsim dziesmu kamolus ārā no šūplādēm un šķetināsim jau zināmās dziesmas, pievienojot tām jaunas un jaunas zināšanas...

Svētdien, 17. maijā pienāca ilgi gaidītais latviešu skolas izlaidums un šī mācību gada pēdējā diena Losandželosas latviešu skolā. Šī gada absolventi bija Laila Dženingsa (Jennings) un Magnus Kaļiņš. Abi bija gatavi saņemt savu skolas absolventa apliecību un priecāties par liela un katrai latviešu ģimenei ārpus Latvijas svarīga dzīves posma – latviskās izglītības sākumposma noslēgumu.

Absolventu un citu klašu audzēkņu vecāki bija izrotājuši zāli, tā atkal atgādināja Latvijas bērzu birzi! Milzīgie, baltie un izgaismotie burti pie skatuves un balonu virtenes pavasarīgos un zeltainos toņos rotāja skatuvi un zāles priekšu. Spaiņi ar ziedu pušķiem pie skatuves un halles nišā gaidīja, lai tos pasniedz, un zeltaini pārklāti absolventu goda krēsli gaidīja sēdētājus. Zālē krēsli bija

rotāti ar lentēm un galdi balti klāti – nebija ne mazāko šaubu, ka ģimenes nevarēja vien sagaidīt lielo dienu un bija tai godam sagatavojušās.

Zālē valdīja rosība, kā jau tādā dienā mēdz būt, un drīz pēc sarīkojuma sākšanās tika ienesti karogi. Laila un Magnus iesoļoja zālē, nostiprināja karogu tam paredzētajā vietā un nostājās miera stājā.

Skolas saime dziedāja Latvijas himnu, klavierpavadījumu spēlēja Nora Mičule ASV himnu savā skanīgajā balsī sāka dziedāt Pēteris Munters.

Skolas pārzines Inese Sviķkalne un es, Sanita Šūmane Karami, teicām svinīgo uzrunu. Tā bija emocijona un pacilāja, lika ikvienam – vecākiem, vecvecākiem un visai skolas saimei – atskatīties uz savu ieguldījumu absolventu latviskajā izglītībā un redzēt sava darba augļus.

Nākamā gada skolas absolventi – Anna Arnolda, Kristofers Karami un Nikolass Leikarts bija sagatavojuši īsu pārskatu par latviešu skolas devumu, ar izteiksmi un raitā latviešu valodā pieminot, ko tieši Losandželosas latviešu skola dod latviešu jauniešiem, kuŗš cītīgi apmeklē skolu nedēļas nogalēs.

Skolēni nodziedāja tautasdziesmu „Dar’man, tēvis, pastaliņas” un pēc tam Lailas māmiņas un viņas skolotā-

Losandželosas latviešu skolas 2025./26. mācību gada absolventi un skolotāji

ja Ingrida Dženingsa pastāstīja par Lailas latvisko izglītošanu kopš mazotnes.

Magnusa pēdējo divu gadu skolotājs Juris Zinbergs stāstīja par darbu ar Magnusu. Abi absolventi – Laila un Magnus – dalījās atmiņās un pieminēja, ko viņi turpinās darīt un paņems sev līdzi turpmākajā dzīvē.

Abu absolventu runas bija labi pārdomātas, un tajās iezagās sentiments par pavadīto laiku latviešu skolā, kas tik ātri aizsteidzies. Viņi atcerējās gan tālā ceļa mērošanu līdz skolai, gan latviešu dzejoļu mācīšanos, plakātu zīmēšanu un lielo darbu, gatavojoties skolas sarīkojumiem, Ziemsvētkiem un parastās skolas rītiem svētdienās.

Laila pastāstīja, cik tuvas viņai ir latviešu tautasdejas. Par to liecina viņas neatlaidīgā vēlme piedalīties un dejojot Losandželosas latviešu tautasdeju kopā „Pērkonītis”, kurā dejo arī abi viņas vecākie brāļi. Un Laila jau ir choreografējusi jaundeju „Tēvis, tēvis, tais’ man laivu!”, ko Losandželosas latviešu skolas audzēkņi, tostarp viņas abi brāļi, bija labi apguvuši. Un tas, ka to bija radījusi meitene, kam ir tikai 14 gadu, ko iespaidojusi mīlestības uz deju un latviešu tautas mūzikas ritmiem, visus īpaši iepriecināja. Es nebūt nebiju vienīgā, ko šī deja saviļņoja līdz asarām.

Skolas audzēkņu koris dziedāja latviešu tautasdziesmu „Ģērbies, saule, sudrabota!” Ingridas Dženingsas vadībā, pavadījumu ar ģitaru spēlēja Pēteris Munters. Grīnhofu liriskajā dziesmā „Mana ģimene” Laila dziedāja sōlo. Trešā dziesma tika izvēlēta ar nolūku, lai tiktu pieminēta skolas mācību gada temats. Šī mācību gada temats bija „Grāmata”, un Arvīda Žilinska dziesmai ar Pēterļa Sila vārdiem ir tieši šāds nosaukums.

Bērniem šī dziesma patika kopš tās apguves brīža, un tā priecīgi skanēja arī šoreiz.

Visas klases audzēkņi vēlējās kopā nofotografēties.

Skolotāji katras klases audzēkņiem izsniedza liecības, sākot ar bērnodārzu, ko šogad vadīju pati. Brīnišķīga palīdzība un atbalsts man bija Aija Kīna, kad viņa varēja piedalīties bērnodārza nodarbību vadīšanā. Gada laikā arī vairāki vecāki neatteicās palīdzēt, ja bija nepieciešams. Bērnodārzā pašlaik ir visvairāk audzēkņu, un tas sagādā prieku un dod cerību latviskajam garam skolas nākotnē. Apvienoto sagatavošanas un 1. klasi vada Mārtiņš Leikarts. Viņš vienmēr uzsvēris, ka bērniem latviešu valoda jāmacās mājās no mazotnes.

Valodas klases jaunākās grupas audzēkņu skolotāja ir Ingrida Dženingsa.

Pati esmu 2./3. klases skolotāja. Es uzslavēju abus savus audzēkņus par viņu darbu un sadarbību, darot manis ieplānoto un daudz uzņemoties paveikt, lai gūtu rezultātus, ar kuriem lepoties. Abi skolēni ar deklamācijām piedalījušies citu organizāciju sarīkojumos un šī gada lasīšanas veicināšanas programmās.

Juris Zinbergs izsniedza liecību savai 6.-6. A klases audzēknei Zanei Kaļiņai un pastāstīja par darbu ar viņu šī mācību gada laikā.

Ingrida Dženingsa apsveica Valodas klases audzēkņus, izsniedza liecības, kā arī īpašas atvadu dāvanīgas un uzteica savus audzēkņus par lielo darbu, progresu un cītību, mācoties valodu un veiksmīgi apgūstot tautisko mantojumu.

Inese Sviķkalne, izsniedzot liecības 6.-8. klases audzēkņiem, viņus apsveica, pieminot šogad apgūto, literāro darbu, tostarp Rūdolfā Blaumaņa noveles „Nāves

ēnā” analizēšanu un jauniešu dalību visos skolas un citu organizāciju sarīkojumos, deklamējot vai pastāstot par skolas darbību. Viņas audzēkņi piedalījās, rakstot un ilustrējot savu stāstu šī gada sākumā izdotajā skolas grāmatā, kurā atrodams katra skolas audzēkņa darbs. Mūsu skola rudenī iesaistījās Latvijas Nacionālās bibliotēkas īstenotajā projektā „Latviešu grāmatai 500”.

Izlaiduma īpašie viesi bija Losandželosas latviešu tautasdeju kopa „Pērkonītis”. Kopas dalībnieki nodejoja trīs tautasdejas un apsveica absolventus un tos skolas jauniešus, kuŗi jau deĶo „Pērkonītī” vai apsveĶ pievienoties.

Skaistajām deĶām sekoja absolventu sumināšana, Losandželosas latviešu skolas absolvēšanas apliecības pasnieĶšana Lailai un Magnum un viņu apdāvināšana.

Skola absolventiem dāvināja skaistu grāmatu, kas izdota Latvijā un kuŗā stāstīts par 100 skaistākajām un iedvesmas bagātākajām vietām Latvijā. Tā kā sūtīt grāmatas pa pastu no Latvijas patlaban ir diezgan sareĶģitī, par to atĶādāšanu jāpateicas Aijai Kīnai.

Daugavas Vanagu apvienība Dienvidkalifornijā apsveica un apdāvināja abus absolventus – Laila saņēma austu tautisku jostu, Magnus – sudraba Nameja gredzenu. Dāvanas pasniedza Inguna Galviņa un Dāinis Kalniņš.

Tradicionālās dāvanas – sudraba saktiņas – skola pasūtīnāja kaldināt jau pirms vairākiem mēnešiem, lūdzot Dienvidkalifornijas latviešu biedrībai finansiāli atbalstīt ieceri un dāvināt tās skolas absolventiem. DK LB piekšnieks Dāvis Reins skolas saimei teica apsveikuma vārdus un absolventiem pasniedza vērtīĶo dāvanu.

Tamāra Rūse apsveica skolas absolventus un pasniedza dāvanas no Dienvidkalifornijas latviešu ev. lut. draudzes. Tēvu klubs bija sagādājis visiem skolas audzēkņiem rokdarbu – pērlišu rokassprādzes, kuŗas veidoja Katrīna Strobele, un tās pasniedza Katrīna pati kopā ar Evelīnu Blāķi. Paldies par šīm veltēm! Jaunākie skolas audzēkņi bija sagatavojuši apsveikuma kartītes absolventiem un pasniedza tās Lailai un Magnum.

Sirsnīgi pateicības vārdi tika veltīti skolotājai Ingridai Dženingasai, viņa jau 12 gadus darbojusies Losandželosas latviešu skolā, mācot Valodas klasi, dziedāšanu un tautasdejas. Ar Ingridu bija viegli sastrādāties, vienoties un kopīgi darboties, gatavojoties plānotajiem skolas sarīkojumiem un citu organizāciju svinībām. Ingridas uzņēmība un spēja sadarboties ar skolas audzēkņiem, skolotājiem un vecākiem vienmēr bija ļoti mērķtiecīga. Ingrida bija kā skolas stūrākmens, un atvadoties veltīju viņai tautasdziesmas rindas: „Es atnācu, tev’ atradu...”. Ingridas darbošanās skolā nodrošināja veiksmīĶu norisi, kuŗu nekas neietekmēja. Uz Ingridu var paļauties, viņa

Absolventi saņēma skolas dāvanu, īpaši ceptu Pegijas Taubes maizi – ceļamaizi, kas bija dievīgi skaista un noteikti tikpat garšīga

vadīja nodarbības ar lielu atbildības sajūtu un īstenu mātes gādību. Ingridas katru nedēļu 30 vai 45 minūšu laikā spēja panākt, ka audzēkņi ar sajūsmu izbaudīja dziedāšanas un deĶošanas prieku! Skolas saimei Ingridas ļoti pietrūks, un kaut arī viņa teica, ka tagad svētdienu rītos paliks mājās, es ceru, ka tomēr nāks talkā īpašu projektu īstenošanai. Visa skola saime ir pateicīga Ingridai Dženingasai par viņas gadiem ilĶo devumu un dāsnumu.

Tika sumināti arī citi skolotāji, kuŗi mācīja absolventus. Izrādījās, ka abu absolventu latviskās izĶlītības pilnveidošanā astoņu gadu laikā viņus mācīja 21 skolotājs! Visus skolotājus bijām aicinājuši uz skolas izlaidumu, un kaut arī ne visiem bija iespējams ierasties, vairums skolotāju ieradās, tika sumināti un saņēma skaistas puķes.

Pirms pusdienām skolēni vēl parādīja sagatavoto tautasdeju priekšnesumu, kas bija lielisks un kuŗa laikā varēja pārliecināties par jauniešu entuziasmu un deĶotprieku.

Pēc deĶām skolas saime sanāca kopā aplī, sadēvās rokās un dziedāja „Daugav’ abas malas”. Latvijas karogiznesa skolas nākamā gada absolventi – Anna Arnolda, Kristofers Karami, Nikolass Leikarts.

Ķimenes un draugu pulkā absolventi dzirdēja un izbaudīja sirsnīĶus atzinības vārdus, saņēma puķes un,

skanot skaistai mūzikai, kopā ar pārējo skolas saimi un saviem mīļajiem pavadīja saviesīgu pēcpusdienu, mielojoties ar gardiem ēdieniem. Svētku torte bija rotāta ar absolventu fotografijām.

Pateicos visiem, kuŗi ar izdomu, enerģiju, ieguldot līdzekļus plānoja, rīkoja un gādāja, no sirds rūpējās, darot nepieciešamo, lai mēs visi kopā ar lepnumu par paveikto varētu priecāties un baudīt šo svētku dienu, lai šī skolas mācību gada pēdējā diena un izlaidums būtu īpašs. Paldies!

Losandželosas latviešu skolas mācību pārzine
Sanita Šūmane Karami

Losandželosas latviešu skolas 2025./26. mācību gada absolventi

Magnus Jānis Kaļiņš dzimis 2011. gada 17. septembrī Santa-barbarā, Kalifornijā. Viņa vecāki ir Ēriks un Anna Kaļiņi, un viņam ir divas jaunākas māsas – Zane un Māra. No mazotnes Magnus pirmā valoda bija latviešu valoda. Magnum bija pieci gadi, kad viņš sāka mācīties Losandželosas latviešu skolā, turpinot pilnveidot latviešu valodas prasmi un iepazīt latvisko

kultūru. Magnus ir arī vairākas reizes piedalījies latviešu vasaras nometnē Gaŗezers, kur kopā ar citiem jaunajiem latviešiem stiprinājis gan draudzību, gan latvisko identitāti. Septiņu gadu vecumā viņam bija iespēja apmeklēt Latviju – tas bija ceļojums, kas atstājis neizdzēšamu iespaidu.

Magnum ļoti patīk svinēt Jāņus – vasaras Saulgriežu svētkus. Viņa mīļākais latviešu ēdiens ir pīrāgi. Īpašu prieku katru gadu sagādā Ziemsvētku sarīkojumi. Tautasdejas nav viņa lielākā aizrašanās, taču Magnus piedalās arī tajās, jo ciena tradīcijas. Magnus iemīļojis skolotāju Juri Zinbergu, jo viņa mācību stundas ir aizrāvīgas un jautras, bagātinātas ar humoru. Magnus augstu novērtē Kates Blāķes gatavoto pusdienu ēdienus, kas rada īpašu kopienas sajūtu.

Magnum vienmēr ir gatavs palīdzēt jaunākajiem bērniem. Viņam patīk uzņemties vecākā loma un vadīt mazākos – tas liecina par viņa nobriedušo raksturu un vadītāja dotībām. Latviskā audzināšana turpinās arī ārpus skolas – katru trešdienu vectēvs Jānis Zemjānis ierodas pie Kaļiņiem un vada latviešu valodas nodarbības gan

Magnum, gan jaunākajām māsām Zanei un Mārai.

Brīvajā laikā Magnus spēlē tenisu un golfu. Golfs ir īpaša ģimenes tradīcija, viņš bieži spēlē golfu kopā ar saviem tēvočiem. Nākamgad Magnus sāks mācīties *Foothill Technology High School*. Nākotnē viņš vēlas kļūt par uzņēmēju vai pārdevēju. Magnus Jānis Kaļiņš lepojas ar savu latviešu kultūras mantojumu.

Laila Dzeningsa sāka mācīties Losandželosas latviešu skolā 2014. gadā, kad viņai bija divi gadi. Laila tūlīt iemīlēja tautasdejas. Būdam tautasdeju kopas „Pērkonītis” dalībniece, viņa dejojusi ASV latviešu Dziesmu un Deju svētkos Sanhozē, Baltimorā, Mineapolē, Kanadas latviešu Dziesmu svētkos Toronto un šovasar dejos Dziesmu svētkos Grandrapidos. Vasarās Laila

brauca uz Gaŗezeru, kur turpināja mācīties latviešu valodu. Lailas mīļākās atmiņas no skolas laikiem ir Ziemsvētku vecīša ciemošanās, piparkūku cepšana un rotaļāšanās ar brāļiem un skolabiedriem. Pēc latviešu skolas absolvēšanas Laila plāno turpināt dejojot tautasdeju kopā „Pērkonītis” un, kad vien varēs, palīdzēs jaunākajiem latviešu bērniem.

Atsauksmes par izlaidumu

Mūsu ģimene vienmēr ar prieku piedalās skolas sarīkojumos. Arī citas ģimenes cenšas darīt visu iespējamo, lai tie izdotos. Ir jauki kopā atskatīties uz aizvadīto mācību gadu un baudīt skolēnu sagatavotos priekšnesumus, kā arī kopīgi sarūpētās pusdienas. Šogad spilgtā atmiņā palika brīdis, kad skolas saime sadevās rokās un dziedāja „Daugav’ abas malas”. Un Lailas Dzeningsas tautasdeja aizkustināja līdz sirds dziļumiem.

Edīte Olivera

Skolas zālē valdīja brīnišķīga kopības sajūta. Skanēja dziesmas, un dejas ritēja pilnā sparā. Absolventi un skolotāji atskatījās uz aizvadīto mācību gadu. Varēja just lepnuma, sirsnības un piederības sajūtu.

Indra Purmale

Nama zāle bija ļoti svinīgi un skaisti izrotāta, radot īpašu noskaņu. Bija prieks, ka absolventi var par sevi pastāstīt labā latviešu valodā. Lieliski „Pērkonīša” deju priekšnesumi, un bērni tik skaisti dziedāja! Jauki, ka arī 1. klases bērni sāk mācīties dejojot tautasdejas.

Mārtiņš Leikarts

Māksliniece Astrīda Prestone piedalās mākslinieku grupu izstādēs

FLORAL STATES

VITA Art Center

28 West Main Street, Ventura, CA, 93001

No 16. maija līdz 2. augustam

Izstāde atvērta sestdienās un svētdienās
no plkst. 12.00 līdz 4.00

www.vitaartcenter.com

Tender Blooms (2023), oil on canvas, 16" x 16"

Lotusland (2000), oil on canvas, 26" x 42"

Laguna Art Museum

307 Cliff Dr. Laguna Beach, CA 92651

No 27. marta līdz 12. jūlijam

Mūzejs atvērts no otrdienas līdz svētdienai no
plkst. 10.00 līdz 5.00; pirmdienās slēgts

www.lagunaartmuseum.org

Long Beach Museum of Art

2300 E. Ocean Blvd., Long Beach, CA

No 20. marta līdz 7. jūnijam

Mūzejs atvērts no ceturtdienas līdz svētdienai no
plkst. 11.00 līdz 5.00;

pirmdienās, otrdienās, trešdienās slēgts

www.lbma.org

Monkey Maze (1988), oil on canvas, 72" x 72"

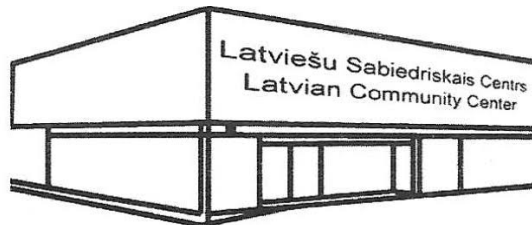
www.ASTRIDPRESTON.com

Losandželas latviešu sabiedriskā centra (nama) 2026. gada Kluba biedri

Anna Ābele
Aija Avota
*BAFL
*Baltic Crossroads
Atis Blāķis
Pārsla Blāķe
Mikaila Buchanan
Juris Buņķis
*Daugavas Vanagi
Jānis Daugavietis
Ruta Dexter
*DKLB
Zīle Dumpe
Lisa Edmondsone
Deborah Ekstrom
Inguna Galviņa
Madara Galviņa
Elizabete Heron
Brigita Jameson
Dainis Kalniņš
Ligita Kalniņa
Ilona Kalviste
Inta Astrīda Kipper
Juris Ķivuls
*Latviešu Skola
Jānis Legzdiņš
Ella McAulife
Nora Mičule
Tāļvaldis un Maija Paegles
Valdis un Dace Pavlovski
Dāvis un Guna Reini
Kate Riekstiņa
Rosa
Māra Rosentāle
Edvīns un Tamāra Rūši
Biruta Schultz
Ilze Stedman
Alfrēds Stinkuls
Sanita Šūmane Karami
Inese Sviķkalne
Jānis un Pegija Taubes
*Tēvu Klubs
Benita Trapse
Dzintars Vallis
Harry Vinters
Ariane Vītola
Valdis un Vita Volkovski
Diāna un Vilhelms Zaķi
Aija Zeltiņa
Māra Zommere

Ziedotāji nama uzturēšanai 2026. gadā

Anna Ābele
Inguna Galviņa
Matīss un Loma Kārklīņi
Inta Astrīda Kipper
Juris Ķivuls
Teodors Lilienšteins
Tamāra Rūse
Biruta Schultz
Harijs Vinters
Valdis un Vita Volkovski

LOSANDŽELOSAS LATVIEŠU SABIEDRISKAJAM CENTRAM

Nosūtu Kluba biedru maksu (\$100 no personas)
par 2026. gadu \$ _____

Nosūtu papildziedojumu nama uzturēšanai \$ _____

Vārds, uzvārds: _____

Adrese: _____

Tālrunis: _____

E-pasts: _____

Čeki izrakstāmi: Latvian Community Center

Čeku nosūtīt:

Latvian Community Center
Attn: Vita Volkovska
1955 Riverside Dr. Los Angeles, CA 90039

*Dienvidkalifornijas latviešu biedrība
aicina*

svinēt Jāņus

20. jūnijā plkst. 4:00

Losandželosas latviešu namā

*Sanāksim kopā ar draugiem,
cienāsim ar alu un jāņusieru,*

*Pīsim vainagus! Dziedāsim,
dejosim, iesim rotaļās.*

Lūgums ņemt līdzi groziņus.

Dalības maksa: pieaugušajiem – \$25

Bērniem no 12 līdz 18 g. – \$10

Bērniem līdz 11 g. – bez maksas

Tautasdeju svētki ASV rietumkrastā

Tautasdeju meistarklašu rīkotāji, organizāciju pārstāvji un palīgi

Aprīlī ASV rietumkrastā, Losandželosā un Sietlā, tautasdeju kopu dejotājiem un interesentiem bija iespēja piedalīties meistarklasēs, ko vadīja izcilais choreografs un pedagogs, vairākkārtēju Deju svētku virsvadītājs un tautasdeju kopas „Līgo” mākslinieciskais vadītājs Jānis Purviņš, vairāk nekā 400 oriģinālchoreografiju autors un pašreizējais ārzemju latviešu tautasdeju kopu virsvadītājs.

Meistarklašu programma bija ārkārtīgi piesātināta – choreografs palīdzēja slīpēt praktiskos deju soļus un izkopt stāju, kā arī stāstīja par deju lieluzvedumu laukuma izkārtojuma principiem.

Īpašs notikums bija Jāņa Purviņa choreografētā tautasdeju uzveduma „Vilkaču mantinieci” videofilmas noskatīšanās kopā ar pašu autoru, klausoties viņa komentārus un stāstus par filmas tapšanu.

Meistarklases bija ļoti vajadzīgas, gatavojoties Dziesmu un Deju svētkiem Grandrapidos, Mičiganas pavalstī, un 2027. gada Rietumkrasta dziesmu svētkiem Sietlā. Mūsu jaunākajai paaudzei – deju kopai „Mazai Pērkonītis” – nodarbības vadīja pats meistars, bet pavisam mazos dejotājus dejot aicināja meistarklašu koordinatore Dziesma Tetere. Tautasdeja ir viens no mūsu kultūras stūrakmeņiem, kas, dzīvojot ārzemēs, palīdz uzturēt latvisko dzīvesziņu un piederības sajūtu Latvijai. Meistarklases mums dāvāja maģiskus kopības brīžus un jaunu enerģiju turpināt šo skaisto tradīciju.

Dziesma Tetere ar Losandželosas latviešu skolas jaunākajiem skolēniem viņu pirmajā tautasdeju mēģinājumā

No sirds pateicamies Latvijas Nacionālajam kultūras centram, visām organizācijām un privātpersonām, kas atbalstīja šo rietumkrasta projektu, un visiem pašizliedzīgajiem palīgiem. Paldies tautasdeju kopu vadītājiem: Ilzei Bartonai, Oskaram Puķēnam, Ingridai Dženingsai, Ērikai Kerjerai (Currier).

Īpašs paldies ikvienam dejotājam par piedalīšanos! Meistarklases ar Jāni Purviņu visus iedvesmoja.

Uz turpmāku sadarbību un vieglu soli vēlot, tautasdeju kopas „Pērkonītis” viesvadītāja un meistarklašu koordinatore **Dziesma Tetere**

Jānis Purviņš stāsta, kā tapa tautasdeju uzvedums „Vilkaču mantinieci”

Ozols un lapiņas

**Laukā gāju, ozols augs,
Stalts un stīprs, zarus vēra.
Saknes dziļi zemē tuņas,
Galotnē ar vēju runā.**

**Ozols stāv, bet ne tas stīvs,
Līdzī dziesmai viegli lokās.
Zeme sit savu ritmu,
Ozols jūt un līdzī kustas.**

**Zarus plēš, lapas vada,
Ne ar spēku, bet ar garu.
Katra lapa ceļu rod,
Kopā dejā savienojas.**

**Arī mēs tai dejā augam,
Ozols kļūst un lapas plaukst.
Saknes dziļi, sirdis vienā –
Dzīva mūsu tauta plūst.**

Oskars Puķēns

No kr.: Ilze Bartona, Jānis Purviņš, Oskars Puķēns

Annijas Dziesmas Teteres balss skan pārdeviņi novadiņi!

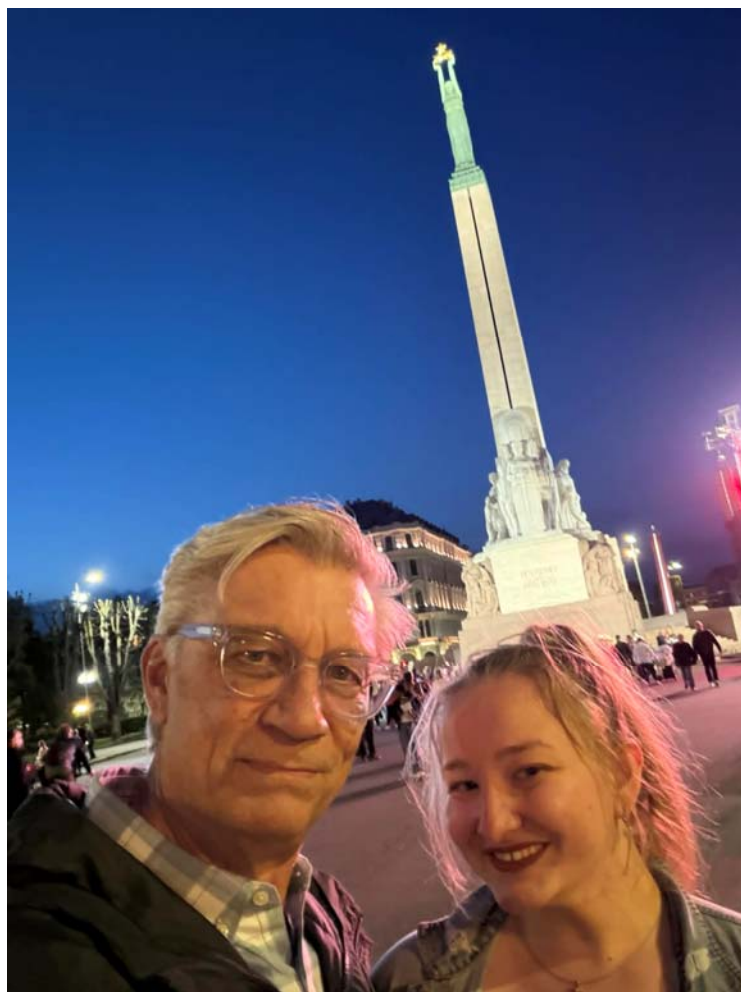
Annija Dziesma Teterē turpina izglītoties Berlīnē. Pērnā gada 17. un 18. decembrī Annija Dziesma Teterē dziedāja Georga Frīdriha Hendeļa operā „Alcīna”, viņai bija galvenā loma. Wolfganga Mocarta operā „Burvju flauta” 13. un 14. februārī viņa bija pirmā galma dāma. Jūlija beigās Annija Dziesma Teterē dziedās vācu komponista Engelberta Humperdinka operā „Apburtā princese”, iejūtoties Demonias (Jaunās burves) tēlā. Šī opera – *Dornröschen* – pirmo reizi iestudēta Frankfurtes operā 1902. gadā.

Augustā Berlīnes programma beigsies, Annija Dziesma Teterē jau sazinās ar aģentiem, un, ja noslēgs līgumu, paliks Vācijā vēl kādu laiku. Iespējams, ka tur ir viņas īstā vieta, jo Vāgnera operu dziedātāji Vācijā ir lielā cieņā, un Annijai Dziesmai Teterēi ir Vāgnera operām ļoti piemērota, skaista soprānes balss.

Annija Dziesma Teterē būs sōliste garīgās mūzikas koncertā un lielajā kopkoŗa koncertā Dziesmu svētkos Grandrapidos. Viņa deŗo Latvijas tautasdeŗu kopā „Līgo”, ko vada Jānis Purviņš. Deŗu kopa maijā piedalīsies Jaunieŗu deŗu svētkos Liepājā, un tur, protams, būs arī Annija Dziesma Teterē!

Tikŗšanās īstajā vietā

Vācija ir tuvu Latvijai, Annija Dziesma Teterē Latvijas valsts neatkarības atjaunoŗanas 36. gadadienā, 4. maijā, bija Latvijā, un gluŗi negaidīti satikās ar diriŗentu Paulu Berkoldu pie Brīvības pieminekļa

Pauls Berkolds paspēj būt visur, kur vien vajadzīgs

Vašingtonas latviešu jaukais koris 25. aprīlī svinēja desmit gadu jubileju. Koristi ir pateicīgi viesdiriģentiem Mārtiņam Klišanam, Paulam Berkoldam un Laurai Padegai Zāmurai par viņu lielo darbu, lai palīdzētu sagatavoties svētku koncertam un Dziesmu svētkiem Grandrapidos.

Aprīļa vidū Kalamazū latviešu ev. lut. baznīcā un draudzes ēkā skanēja dziesmas, uz vidienes apgabala mēģinājumu un koncertu ieradās koristi no Mičiganas pilsētām un kaimiņu pavalstīm. No Latvijas atbrauca diriģents Mārtiņš Klišāns, lai kopā ar diriģentiem Māru Vārpu, Paulu Berkoldu un Kristoferu Greju (Christopher Gray) apgūtu Dziesmu svētku kopkorā koncerta repertuāru. Koristi bija gatavi dziedāt līdz pat pirmajiem gaiļiem, lai Dziesmu svētkos Grandrapidos skanētu nevainojami. Draudzes nama telpās koncertā piedalījās arī Grandrapidu tautasdeju kopa „Liesma” Māras Leimanes vadībā.

No kr.: diriģents Mārtiņš Klišāns, Vašingtonas jauktā korā koristes Linda Stabiņa, Ārija Nukša, Aija Moellere, diriģents Pauls Berkolds

Mičiganas un kaimiņu pavalstu latviešu koristi mēģinājumā un koncertā Kalamazū

Rīgas latviešu biedrības nama Zelta zālē 29. aprīlī koncertā „CEĻĀ UZ LATVIEŠU DZIESMU SVĒTKIEM GRANDRAPIDOS, ASV” piedalījās Latvijas Zemessardzes orķestris, Ogres apvienotais koris „Upe”, jauktais koris „Laudate” un Emīla Dārziņa jauktais koris. Koncerta mākslinieciskais vadītājs bija Mičiganas un Losandželosas latviešu koŗa diriģents Pauls Berkolds.

Koncerts bija veltīts gaidāmajiem XVI Vispārējiem latviešu Dziesmu un Deju svētkiem ASV, kas notiks no 1. līdz 5. jūlijam Grandrapidos, kā arī PBLA 70 gadu jubilejai.

Koncerta diriģenti bija Pauls Berkolds, Aira Birziņa, Andis Karelis, Richards Lapiņš un Jānis Misiņš.

Koncerta beigās skanēja Zemessardzes orķestrā mūziķes Ingas Meijeres dziesma ar Evijas Streičas vārdiem „Mana Latvija. Mana Atbildība”. Šo dziesmu dziedās kopkoris Grandrapidos Dziesmu svētku koŗu koncerta noslēgumā.

Dziesmu svētkos Grandrapidos Latvijas Zemessardzes orķestrim pievienosies Mičiganas Nacionālās gvardes 126. armijas orķestris!

Dziesmu svētku gājienā Grandrapidos abi orķestŗi būs „lokomotīves”.

Pauls Berkolds ir XVI Dziesmu svētku ASV Mūzikālās nozares vadītājs.

Pauls Berkolds un Latvijas Zemessardzes orķestrā diriģents Andis Karelis

Koncerta sōlisti – Luīze Gotlaufa un Pauls Berkolds

Atsauksmes no „Bērnu, jauniešu un vecāku žūrijas” lasītājiem Losandželosā

Losandželas latviešu skolas Draudzīgā aicinājuma sarīkojumā piedalījies pirmo reizi. Grāmatas, ko izlasīju Vecāku žūrijā, bija interesantas. Izlasīju gan 2025. gada kolekcijas grāmatas, gan dažas grāmatas pieaugušajiem un jauniešiem no iepriekšējo gadu piedāvājumiem.

Visvairāk atmiņā palikusi Dzintara Tilaka grāmata „Zlata ceļojums” (Jauniešu žūrija +11, 2023. g.) par ukraiņu meitenītes nokļūšanu Latvijā.

Draudzīgā aicinājuma temats par grāmatām bija interesanta un lasītāju apsveikšana ļoti sirsnīga. Paldies!
Irena Strazdiņa

Mums ļoti patika 2025. gada Bērnu žūrijas un Vecāku žūrijas grāmatas. Šis jau ir otrais gads, kad piedalāmies LNB lasīšanas un vērtēšanas programmā. Piedalīšanās ir kļuvusi par skaistu mūsu ģimenes tradīciju. Visvairāk mūsu mājās patika detektīvs „Kas par smaku?” (Bērnu žūrija 5+), taču varu teikt, ka manai meitai patika visas grāmatas, ko lasījām. Ar nepacietību gaidām jaunās grāmatas!

Ieva Kolinsa (Collins)

Sirsnīgus sveicienus un fotogrāfijas Losandželas mazažūrijas lasītājiem, kuŗi drīz sāks 2026. gada „Bērnu, jauniešu un vecāku žūrijas” lasīšanas un vērtēšanas sezonu, atsūtīja dzejniece Ērika Bērziņa:
„Mani sauc Ērika Bērziņa. Esmu dzejniece, rakstu dzejoļus gan pieaugušajiem, gan bērniem.

Šis ir mans kaķis Uno. Un manā grāmatā „Mares lielais sapnis” ir dzejolis,

kas veltīts tieši Uno.

Mēs mājās gaidām kaķi,

Kuŗš dzīvo šķūnītī.

Viņš silda savas ķepas

Jo sniegā auksti ir.

Pie mums būs labi kaķim –

Restarts lasīšanai

Lasi un vērtē '26

BĒRNU ŽŪRIJA

5+
1. Ērika Bērziņa, Anna Valdere. Mares lielais sapnis. Liels un mazs, 2025
2. Alisa Mahvina. Pils un spie. Jāņa Rozes apģābds, 2025
3. Lorena Šmelte, Huans Kamilo Majorga. Kā man veicas! Liels un mazs, 2025
4. Jurga Vīle, Lina Saemaukaite. Hamleona sapnis. Bābiņas valsts, 2026
5. Inese Zandere, Anita Paegle. Kaķa vijole. Liels un mazs, 2025

BĒRNU ŽŪRIJA

7+
1. Viktorija Amejina, Edmunds Jansons. Ekskavatora Ekas e-e-ēstāsi. Liels un mazs, 2025
2. Ivare Šteinberga, Jurīte Tatarāne. ams, ams, ams! Liels un mazs, 2025
3. Jekaterina Grīkājāne. Es esmu mājiņā. Zvaigzne ABC, 2026
4. Māris Rungelis, Aleksandrs Naumovs. Piektais pilsēns. Zvaigzne ABC, 2026
5. Inese Zandere, Gundega Muzikante. Skaistu pasaka. Liels un mazs, 2026

BĒRNU ŽŪRIJA

9+
1. Māris Tabita Kalniņa, Alise Landsberga. Neapūcēti. Zvaigzne ABC, 2025
2. Kaisa Pīsto, Mari Ahokoiwa. Jokelsteins. Pētergalis, 2025
3. Marija Parra, Oshilla Irgema. Mēs ar Tīru. Liels un mazs, 2025
4. Leide Jauja, Olga Gogole. Superpūķis un kāmīša spoks. Latvijas Mediji, 2025
5. Andris Akmenskijs, Kriša Salma. Kūstiņš. Liels un mazs, 2026

JAUNIEŠU ŽŪRIJA

11+
1. Dānisa Šteinberga. Zvaigzņu bērns. Zvaigzne ABC, 2025
2. Sāra Jāgere, Sāra Mausa. Un pasaulē tā atšķi. Jāņa Rozes apģābds, 2026
3. Vinko Māderdorferes. Kā filmā. Aminori, 2025
4. Sandra J. Paula. Tumsas skola. Zvaigzne ABC, 2025
5. Sofija un Amanda Šanfro. Zīrafes sirds ir neparasti liela. Jāņa Rozes apģābds, 2025

JAUNIEŠU ŽŪRIJA

15+
1. Sērija Anna Makmilana. Greifrotu mīlēnīca. Letudārs, 2026
2. Andre Snaigis Magnasons. Laika lāde. Liels un mazs, 2025
3. Ana Pessa, Bernarda P. Karvajā. apārtoeļi. Liels un mazs, 2025
4. Kirīta Ēcis. Te nu ir tā vasara. Neputns, 2025
5. Oskārs. Latviešu fantāzijas un fantastikas stāsti. Zvaigzne ABC, 2025

Vecāku žūrija

+2 grāmatas
1. Nīna George. Mešņi Pardu grāmatu kuķis. Zvaigzne ABC, 2025
2. Goīnāza Halemsāde Bunde. Dabiska sveidība. Jāņa Rozes apģābds, 2025
3. Vilis Kasims. Sveikuma grāmata. Latvijas Mediji, 2025
4. Joakims Hainrofs. Šar krist arī augšup. Upe taviem un tēļiem, 2026

**Tiks samīlots, tiks pabarots.
Bet kā mēs sauksim kaķi?
To nezina neviens.
Kur esi, mūsu kaķi?
Mēs gaidām, kamēr snieg.”**

Ļoti priecājos, ka jūs lasāt grāmatas, ka jūs lasāt latviešu autoru grāmatas un grāmatas latviešu valodā.

Un tā kā grāmatā „Mares lielais sapnis” tiek stāstīts par sapņu piepildīšanos, tad padomājiet, kas ir jūsu lielais sapnis. No sirds novēlu, lai tas piepildās!”

IZZIŅOJAM :

Pasu stacija Grandrapidos

DATIĪMI
No 1. līdz 3. jūlijam

PIETEIKŠANĀS
Pa e-pastu
CONSULATE.USA@MFA.GOV.LV

**DOKUMENTU IESNIEGŠANĀS
TERMINS**
līdz 12. jūnijam

KĀDI DOKUMENTI JĀIESNIEDZ
www2.mfa.gov.lv/usa → Konsulārā
informācija → Izbraukumi ar mobilo
pasu darbstaciju

Latvijas Republikas vēstniecība ASV ziņo par pasu pārvietojamās stacijas izbraukumu no 1. līdz 3. jūlijam Grandrapidos, Mičiganā. Jāpiesakās līdz 12. jūnijam. Pieteikums pasas un personas apliecības (e-IDkartes) noformēšanai jānosūta pa e-pastu consulate.usa@mfa.gov.lv

Vēstniecības darbinieki sazināsies ar katru individuāli, lai vienotos par apmeklējuma dienu un laiku. Informācija par darbstacijas izbraukumu un pieteikšanos: <https://www2.mfa.gov.lv/usa/konsulara-informacija/informacija-par-parvietojamu-pasu-darbstaciju>

Būt veseram un baudīt dzīvi palīdzēs ALPF MEDICARE PAPILDAPDROŠINĀJUMS!

Valsts Medicare apdrošinājuma A un B daļas kopā veido pamata veselības apdrošinājumu, ja esat vecumgrupā 65+.

Tā kā valsts Medicare par visu 100% nesamaksā, tad *Deductible* un *Co-insurance* jāmaksā pašiem. ALPF Medicare papildapdrošinājums palīdz segt izdevumus, par kuriem esat atbildīgi.

Mēs maksājam VISUS Medicare veselības aprūpes pakalpojumus.

Piedāvājam septiņus plānus, no kuriem var izvēlēties atbilstošu savām vajadzībām un budžetam: www.LRFA.org/medicare

ALPF Medicare papildapdrošinājuma programmai var pievienoties jebkurā laikā.

Mēnešmaksas ir vienādas visās pavalstīs, un tās nav atkarīgas no vecuma vai dzīvesvietas.

Neatlieciet šo svarīgo lēmumu uz vēlāku laiku.

Labprāt atbildēsim uz jautājumiem un palīdzēsim!

Tālr.: 215-635-4137 www.LRFA.org

Juris Zinbergs aicina uz jōgas nodarbībām

Yogawithjuris.com
Yogawithjurislanding

Īpašs piedāvājums privātai jōgas klasei: <https://mailchi.mp/.../hi-from-juris-check-out-my-latest...>

310.828.7095
info@clcu.org

Receive a 0.50% RATE BONUS on a NEW MONEY 6 month CD when you open a CHECKING ACCOUNT with \$100 deposit

Subject to cancellation without notice.

Laikraksts **LATVIETIS** www.laikraksts.com

Austrālijas pirmais latviešu elektroniskais nedēļas laikraksts latviešiem pasaulē — An Australian newspaper for Latvians worldwide

Redaktors Gunārs Nāgels
Laikraksts „Latvietis”
Austrālijas laikraksts latviešiem pasaulē
<http://www.laikraksts.com>

Sterling Star Pty Ltd
PO Box 6219
South Yarra 3141
Australia
redakcija@laikraksts.com

Ceļojums uz salu, kas apbur

Konektikutā aprīlī vēl ir auksts, tāpēc gribējās aizbraukt uz kādu siltāku vietu, kur ir tā, kā Kalifornijā. Izvēlējamies vienu no Karību jūras salām, Puertoriko, kas nav tālu no man iemīļotās valsts – Trinidas un Tobago. Puertoriko vilināja arī tāpēc, ka to dēvē par salu, kas apbur – *La Isla del Encanto*.

Puertoriko ir daudz mazāka par Latvija, tās platība – 13,792 km² (5,325 sq mi).

Ceļā devāties trijātā – meita, mazdēls un es, trīs paaudžu pārstāvji. Laikus rezervējām istabu viesnīcā, ceļā doties varēja no tuvējās lidostas Hartfordas, galapunktā nonācām pēc trīsarpus stundām. Viesnīca bija ļoti tuvu lidostai, bet kājām aiziet nevarēja, jo visur žogi un brīvceļi. Sēdāmies taksometrā, ko vadīja sirms kungs. Kāpjot ārā, pajautājām, cik viņam gadu. Izrādījās – 82! Vai nav bīstami tādā vecumā vadīt taksometru?

Gaiss bija tiešām tāds, kā Kalifornijā, silts un svaigs, debesis zilās, bez mākoņiem. Lai gan viesnīcā ieradāmies apmēram četros pēcpusdienā, bija vēl jāgaida, kamēr sagatavos istabu. Un mēs nebijām vienīgie gaidītāji! Vakarpusē paspējam izpeldēties baseinā, pavakariņojām turpat ēstuvē blakus baseinam. Un beidzot atkal sēdēju zem palmām! Nākamā dienā tūlīt atkal gājām peldēties, pastaigājām gar jūras krastu. Smiltis baltas, tīras, gluži kā Latvijas jūrmalā! Viļņi gan augsti, dziļi iet nedrīkstēja, jo bija pacelts sarkanais karogs.

Pēcpusdienā bija sarunāta ekskursija uz Puertoriko galvaspilsētu Sanchuanu. Gīdu sagaidījām laukumā *Plaza Colón* pie pieminekļa Puertoriko atklājējam Kristoforam Kolumbam, sākumpunkta Sanchuanas

vecpilsētas apskatei. Te ir iecienīta tikšanās vieta tāpat kā Rīgā Brīvības piemineklis vai Laimas pulkstenis.

Vēstures fakti ir šādi: Kristofors Kolumbs Puertoriko salu atklāja 1493. gada 19. novembrī, kad otrreiz devās uz Ameriku, un nosauca to par *San Juan Bautista* (Jāņa Kristītāja vārdā). Taino indiāņi, kas tūkstošiem gadu apdzīvoja salu, to sauca par *Borikén* vai *Borinquen*. 1508. gadā Huans Ponce de Leons (Juan Ponce de León) kļuva par pirmo Puertoriko gubernātoru un uzsāka salas kolonizāciju.

Sanchuana dibināta 1521. gadā, to uzskata par vecāko pilsētu ASV. Staigājām pa vecpilsētu, un brīžam radās sajūta, ka esam Vecrīgā – šauras ieliņas, krāsaini nami, zilgans bruģis (tas esot atvests no Liverpūles), neskaitāmi krodziņi, kafejnīcas, suvenīru veikaliņi, daudz vecu koku. Redzējām šaurāko ēku pilsētā, restorānu, pie kuŗa ieejas piestiprināta plāksne, ka te 1963. gadā kāds viesu apkalpotājs pie bāra radījis iecienīto dzērienu *Piña Colada* – šis kokteilis no ruma, kokosriekstu krēma un ananasu sulas kļuvis pasaulslavens. Par šī dzēriena izgudrotāja godu sacentušies vēl divi citi bārmeņi, taču ir arī apgalvojums, ka kokteilis *Piña Colada* bijis pazīstams jau 19. gadsimtā un Puertoriko pirāts Roberto Kofresí ar to cienājis savu apkalpi morāles uzlabošanai. (Vai tas būtu puertorikāņu Melnais balzams?)

Ielas Sanchuanā vijas augšpus un lejpus, pa tām staigā daudz kaķu, arī vistas, gaiļi un mazi cāļēni. Ļoti romantiski!

Ekskursija ilga līdz tumsai, un, kad iemirdzējās ielu spuldzes, apkaime likās noslēpumaini pievilcīga.

Nākamo dienu pavadījām pie baseina un nedaudz apdedzinājām – karstajā saulē nepietiekami uzmanījos. Iepazināties ar viesnīcas kaķiem, viņi staigāja ap

Ginesa rekordu grāmatā rakstīts, ka dzeltenā ēka ir šaurākā pasaulē

Piña Colada ar ananasu maksā \$20

peldbaseinu, līda zem guļamlāvām.

Ar nepacietību gaidījām vakara piedzīvojumu – braucienu uz bioluminiscējošo līci. Pasaulē esot tikai pieci tādi līči, un trīs no tiem ir Puertoriko – *Mosquito* līcis, *Laguna Grande* un *La Parguera*. Pārējie divi – Maldīvijā un Bairona līcis Austrālijā. Šajos līčos mikroskopiski organismi – dinoflagelāti – naktīs ūdeni izgaismo spožā neonzilā mirdzumā. Devāmies uz *Laguna Grande*, kas ir tuvāk galvaspilsētai Sanchuanai un nav pārāk tālu jābrauc.

Kaķi Sanchuanā ir valdnieki, bez jebkādam bailēm viņi guļ, atpūšas un staigā, kur pašiem patīk

Bioluminiscējošais līcis *Laguna Grande*

Laguna Grande ir *Las Cabezas de San Juan* dabas rezervātā, visapkārt līcim kupli mangrovu meži un līkumoti ūdensceļi. Braucot ar kajaku, likās, ka airējam cauri zvaigžņu jūrai. Visapkārt valdīja tumsa, nespīdēja pat mēness, un bioluminescence bija diezgan spilgta. Likās, ka esam nokļuvuši uz citas planētas. Kad atbraucām atpakaļ krastā, rindā jau gaidījā nākamie kajakotāji. Droši vien brauksana notiek līdz pusnaktij vai pat ilgāk.

Trešajā dienā rezervējām vietu katamarānā, kas pa tirkīzzilajiem ūdeņiem aizveda līdz nelielai neapdzīvotai salai – *Cayo Icacos*. Pa ceļam tikām pacienāti ar dzērieniem un aukstiem uzkožamiem gluži kā restorānā. Katamarāns pietauvojās pie salas, varējām peldēties, mums pietuvojās mazs delfīns, kas nemaz nebaidījās un, šķiet, gribēja ar visiem sasveicināties. Varēja apbrīnot arī zivis, kam katamarāna darbinieki meta barību.

Ļoti jauka pastaiga bija nākamajā dienā pa *Toro Verde* parku. Gājām vairākus kilometrus pa īpaši tūristiem izveidotām takām, kas veda gan augšup, gan lejup, taču iešana bija diezgan ērta. Nokļuvām pie akmeņainas upes, kuŗas līčos tūristi var peldēties, akmeņi te veido nelielus baseinus ar ūdenskritumiem, kuŗos sēžot ūdens masē muguru. Pa ceļam redzējām vairākus lielus ūdenskritumus, pie tiem allaž stāvēja tūristi un fotografējās.

Iegriezāmies kādā ēstuvē un nogaršojām *San Cocho* – Karību jūras reģionā iecienītu sautējumu. Vajadzēja gaidīt ilgāku laiku, kamēr to pagatavoja. Maltīti gatavojot vienā katlā. Biezajā buljonā bija gaļa, dažādi sakņaugi, un mums to pasniedza ar rīsiem un laima sulu. Ar *San Cocho* vienmēr mielojoties ģimeņu saietos un svinībās. Mums garšoja! Pa ēstuvi staigāja un ēdienu mangoja oranžbalta kaķenīte Frančeska, kas gaidīja mazuļus.

Priekšpēdējā ceļojuma dienā par 500 dolariem salīgām gīdu uz piecām stundām un braucām uz Puertoriko ziemeļaustrumiem, kur ir El Junkes (El Yunque) nacionālais mežs, vienīgais tropu lietusmežs ASV Nacionālo mežu sistēmā. Gīds bija ļoti runīgs, īsts sava amata meistars un Puertoriko patriots. Viņš stāstīja par Puertoriko vēsturi, un izrādās, šī sala, līdzīgi citām Karību jūras salām, allaž bijusi tikpat iekārota kā Latvija. Vispirms salu iekāroja spāņi un nosauca par Puertoriko – Bagāto ostu. Angļiem, frančiem un holandiešiem salu pārņemt neizdevās, toties paveicās ASV karaspēkam, tā kļuva par ASV koloniju. Gīds mums nodziedāja Puertoriko himnu *La Borinqueña*. Tai ir divas versijas: 19. gadsimta revolūcionārā himna un 20. gadsimta oficiālā himna, kas pieņemta 1952. gadā. Tās vārdi apstiprināti 1977. gadā, cildinot salas skaistumu.

Puertoriko ir ASV brīvi pievienojušās valsts statuss. Salas iedzīvotāji vēloties iegūt neatkarību, vairākkārt bijuši mēģinājumi, bet neveiksmīgi. Taču – vai gan dzīve nav ērtāka un drošāka bagātas valsts paspārnē? Gīds stāstīja, ka Puertoriko nav neviena pārstāvja ASV Kongresā, nav, tā kā mums, latviešiem, atbalstgrupas. Bet tādu taču var dibināt! Iedzīvotāji kurnot, esot neapmierināti, jo vietējās pašpārvaldes darbinieki domājot vairāk par sevi, nevis par valsti. Kuŗā valstī iedzīvotāji ir pilnīgi apmierināti ar valdību?

Braucot pa vienu no daudzajiem ceļiem, gīds rādīja uz kalniem, kuŗos redzējām caurumus. Tās esot alas, un mazliet vēlāk, uzbraucot 1575 pēdu augstumā, pie tām nokļuvām. Vispirms mūs aizveda uz 1963. gadā celto 69 pēdu augsto novērošanas torni, no kuŗa paveras plašs skats uz apkārtni. Pēc tam devāmies aplūkot alas. Pirms

tam ikviens saņēma galvas aizsargu, ķiveri, un kāpām augšup, kur cita aiz citas bija trīs lielas kaļķakmens alas. Alas iekšienē redzējām stalaktītus, senus petroglifus, Puertoriko pamatiedzīvotāju atstātus akmeņos iekaltus zīmējumus, un alā mītošos siks pārņus. Alu Puertoriko esot ļoti daudz! Iegājām vienā no tūristu iecienītākajām alām, *Cueva Ventana*, ko dēvē par „Loga alu”. No šī „loga” paveras skaists skats uz *Rio Grande de Aresibo* ieleju.

Yokahú novērošanas tornis

un koks izskatās kā miris. Laikā, kad tur bijām, tas palēnām sāka ziedēt. Latvijā ugunsroku var audzēt telpās.

Alas vienmēr pievelk tūristus, mēs taču Latvijā bieži braucam aplūkot Gūtmaņa alu Siguldā, vai uz Abavas senleju, kur netālu no Sabiles ir smilšakmens alas „Māras kambaži” un tām līdzās „Laupītāju ala”.

Pa ceļam gīds pievērsa mūsu uzmanību apkaimes kokiem. Krāšņš ir afrikāņu tulpes koks, ar skaistiem, koši oranžiem ziediem, kuņģi gan tulpes neatgādina.

Ugunsroku (Karalisko liesmu vai karalisko poinciānu) – *Flamboyant* – dēvējot par laulību koku. Tas zied spilgti sarkaniem vai dzelteniem ziediem visu vasaru, bet, kad nozied, nobirst gan ziedi, gan papardēm līdzīgās lapas,

Afrikāņu tulpes koks

Ugnskoks

Pēdīgi gīds aizveda uz akmeņainu jūrmaal ar ļoti stāviem krastiem, no to augšas pārgalvīgi dēkaiņi metoties ūdenī un nereti vairs neiznirstot.

Puertoriko ir atļautas gaiļu kaujas, un gīds mums norādīja uz vairākām vietām, kur ir gaiļu audzētavas.

Nevienam latvietim ceļojuma laikā nesatikām, bet noteikti arī Puertoriko dzīvo kāds latvietis, jo latvieši taču ir visur!

Galvenā valoda ir spāņu, vietējie vārdus beļ kā pupas, tā ka grūti kaut ko saprast. Norādes pie ceļiem – *autopista* – ir tikai spāņu valodā – *salida* un *entrado*.

Puertoriko skaitās dārga valsts. Ēstuvēs, veikalos cenas patiešām ir augstas, lielu daļu pārtikas importējot, jo ar vietējo ražojumiem iedzīvotājus pabarot nevarot. Automašīnu uz ielām daudz, tās tek nerimtīgā straumē gluži kā skudras. Šķiet, visvairāk iecienītais auto Puertoriko ir *mitsubishi*, mazdēls īsā laikā saskaitīja 1000 šīs Japāņu firmas automašīnas. Tās esot labas, lētas un izturīgas.

Laiks Puertoriko ir ļoti mainīgs, sauli ātri nomaina lietus, kas gan siltajā laikā daudz netraucē, bet gan atsvaidzina. Lielāka problēma esot diezgan biežās viesuļvētras. Mūsu piecu stundu ekskursijas gīds stāstīja, ka līdzās dzīvojamai mājai uzcēlis patvertni.

Šķiet, ka lielākā daļa salas iedzīvotāju strādā, apkalpojot neskaitāmos tūristus. Senākos laikos Puertoriko bijušas milzīgas cukurniedru plantācijas, tagad to vietā ir lieli, tukši lauki un no cukurniedru pārstrādes fabrikas pāri palicis tikai augsts skurstenis, gluži tāpat kā Rīgā no Kuņņecova porcelāna fabrikas!

Pēdējo vakaru pirms probraukšanas pavadījām viesnīcā, kuņģi bija arī kazīno, kur gan neieieņemamies. Kazīno ir pilnīgi visās Puertoriko viesnīcās. Un arī

El Junkes nacionālā meža ainavas

daždažāda lieluma bāri, pie kuŗiem sēž tūristi un tukšo milzu biķerus. Likās, ka daudzie tūristi atbraukuŗi uz Puerto riko nospēlēt vai nodzert savu grūti sūti nopelnīto naudu.

Šāds plakāts redzams jau Sanchuanas lidostā

Puerto riko lidostā ieraudzīju, ka tur ir arī mana iemīļotā ēstuve *Carl's Jr.*, kas Ziemeļholivudā bija tuvu mājai un ko velti meklēju Ņuheivenā un tuvākā apkaimē. Mājubraucot tajā iegriezāmieŗ un baudījām neaizmirstamo, gardo hamburgeru.

Uz jautājumu, kas salā ir ievērojamākais cilvēks, saņēmam atbildi – *Bad Bunny* (īstajā vārdā Benito Antonio Martínez Ocasio). Viņš dzimis 1994. gadā Puerto riko pilsētā *Vega Baja*, kļūst par dziedoni sapņojis jau no agras bērņības. Studējis Puerto riko universitātē un 19 gadu vecumā sācis ieskaņot savas dziesmas. Vietējie iedzīvotāji slavēja viņa balsi, bet kritizēja dziesmu vārdus, kuŗos esot daudz rupjību. Viņš dziedot sarunvalodas vai klusā, neskaidrā tonī, izmantojot lēnas melodijas un repera intonāciju.

Šogad 8. februārī *Levi's* stadionā Santaklārā, Kalifornijā, Nacionālās amerikāņu futbola līgas (NFL) finālspeles jeb *Super Bowl LX*, Sietlas *Seahawks* sacenŗoties ar *New England Patriots* un pārspējot ar 29:13, puslaika izrādē viens no māksliniekiem bija *Bad Bunny*. Viņš spāņu valodā godinājis Puerto riko mantojumu un kultūru. ASV prezidents Donalds Tramps *Bad Bunny* kritizēja, mūziķa priekŗnesums bijis briesmīgs un „pļauka sejā” valstij.

Bad Bunny būs galvenā loma topoŗajā filmā „Puerto riko”, Karību jūras vesternā par Puerto riko izcelsmi.

Galvenais laikraksts Puerto riko angļu valodā ir *The San Juan Daily Star*, spāņu valodā – *El Nuevo Dia*, par brīvu izplata dienas laikrakstu *El Vocer*. Diemzēl lielveikalā iepērkoties, laikrakstu aizmirstām nopirkt, cerēju dabūt lidostā, taču laikam žurnālus un laikrakstus vairs reti kādu interesē. Virs kāda lidostas iepirkšanās stenda redzēju uzrakstu *Magazines*, bet stands bija piekrauts ar rotaļlietām. Pajautāju pārdevējam, kur tad palikuŗi žurnāli, viņš pasmējās un paraustīja plecus.

No Puerto riko nosūtīju draugiem un radiem pastkartes (katra maksāja 1 dolaru, un atceros, ka agrāk par vienu dolaru varēja dabūt četras pastkartes). Lidostā gribēju nopirkt vēl daŗas pastkartes, tur viena maksāja divarpus dolaru!

Puerto riko ir arī savi mākslinieki un rakstnieki, kuŗi pierakstījuŗu teikas un leģendas, spoku stāstus, kādu netrūkst nevienā pasaules malā. Piecu dienā laikā neizdevās daudz par viņiem uzzināt. Svarīgs temats ir arī sports. Puerto rikāņiem droŗi vien ir savi elki, tāpat kā mums Porziņģis. Nepaspējām iegriezties kādā mūzejā, jo viesnīca no tiem bija patālu, nepakavējamies vēsturiskajos *San Felipe del Morro* un *San Kristobala* cietokŗņos, kuŗi celti, lai aizsargātu pilsētu no iebrucējiem.

Pēdējos gados dzirdēti brīdinājumi nebraukt uz vienu vai otru vietu, kur neesot droŗi, vairāki paziņas pat domā, ka nekur nav jābrauc, viss atrodams, apskatāms un uzzināms *Google*.

Vai es iesaku braukt uz Puerto riko? Jā, noteikti, un man gribētos uz turieni drīz doties atkal, jo tur ir vēl daudz ko apskatīt un iepazīt.

Dāvis Reins atceras sava tēva, Dienvidkalifornijas latvieŗu biedrības priekŗnieka no 1978. līdz 1987. gadam, Alfona Reina stāstus par Puerto riko. Viņš tur bijis aizritējuŗā gadsimta 80. gados, viņam sala patikusī. Alfons Reins Puerto riko saticis latvieti, kam bijusi laiva ar nosauumu *Riga Bay*.

Dāvis Reins arī vēlas aizbraukt uz Puerto riko un nogarŗot oriģinālo *Piņa Colada*!

Bez Sanchuanas uz salas ir vēl citas interesantas pilsētas un ne mazums skaistu dabas ainavu. Vajadzētu aizbraukt arī uz pārējām Karību jūras salām – Antiļu salu archipelāgu, kuŗā ietilpst Lielās Antiļu salas un Mazās Antiļu salas. Turpat 2000 km gaŗajā Mazo Antiļu salu virknē ir astoņas neatkarīgas valstis, piemēram, Antigva, Barbuda, Dominika, Grenada, Sentvinsenta un Grenadīnas, vēl arī 12 atkarīgas teritorijas, no tām Gvadelupa un Martinika ir Francijas aizjūras reģioni un Francijas aizjūras departamenti. Tātad tur visur plīvo daŗādi karogi, un katrai salai neŗaubāmi ir sava īpaŗa pievilcība.

Astra Moora

Pirtī eimu, pirtī teku
Pirtī mana dzīvošana.
Pirtī mana dvēselīte
Ar Dieviņu runājas.
/tautas dziesma/

**SILTUMS, KAS
DZIEDĒ.
KLUSUMS, KAS
ATJAUNO.**

Darbnīca: senlatviešu pirts kultūra un tradīcijas

- Dabas dāvanas - zāļu slotiņas
- Pēršanas prakse
- Ūdens procedūras
- Augu un ziedu skrubiņis
- Zāļu tējas gatavošana un baudīšana
- Elpa un Meditācija

Programmu vada:

Pirtniece Līga Svikšs

Piedalās ar pēršanas praksi:

Pirts meistars Vilnis Torsters

Alpūtas centrā Rotā

**27 - 29 jūnijā
20 - 22 jūlijā
17 - 19 augustā**

3 dienas, 2 naktis
6 maltītes un
apmācības programma
\$495

ROTA LODGE

82 Rota Rd, Elka Park, NY 12427

Informācija un vietas rezervēšana:

1-949-395-1628

www.latviansaunaritual.com

The.hidden.healer

Master_steam_wave

Baltic Wisdom

Sauna CT

**Latviešu
Fonds**

CEĻOJIET DROŠI AR ALPF STARPTAUTISKO CEĻOJUMU PLĀNU!

Piemērots ģimenēm un
individuāliem ceļojumiem:

- izdevīgas cenas
- apmaksā visus pamatotos pieprasījumus
- ātra un vienkārša pieteikšanās.

Pieteikties: LRFA.org, zvanot uz biroju,
sūtīt pieteikumu pa pastu.

**ALPF RŪPĒJAS PAR JUMS VISUR,
KUR DODATIES.**

LRFA.ORG
215.635.4137 info@Lrfa.org

Sandiego latviešu ev. lut. draudze

Ascension Lutheran Church
5106 Zion Avenue, San Diego, CA 92120

6. jūnijā plkst.12.00 dievkalpojums ar dievgaldu
komūnistiskā genocīda upuru piemiņai,
diakone Guna Reina;
pēc dievkalpojuma groziņu kafijas
galds, kollekte tiks ziedota Latvijas
Okupācijas muzejam

Draudzes priekšnieks:

Jānis Legzdīņš
2651 Cardinal Road,
San Diego, CA 92123;
tālr.: 858-598-5451;

e-pasts: janislegzdins@hotmail.com

Dāmu komitejas priekšniece

Antra Priede Bergere,
tālr.: 619-225-0817

Kasiere Anita Tūbele Verbelova, tālr. 760-815-6811

Draudzes nodeva: \$100.00;

ziedojumu čeku izrakstīt un sūtīt:

Anita Werbelow

7917 Calle Madrid, Carlsbad, CA 92009

Tmekļvietne: www.sandiegodraudze.com

Facebook: www.facebook.com/sandiegodraudze

Sandiego latviešu skola;

skolas pārzine Sandra Gotlaufa-Orozco

e-pasts: gotlaufa@gmail.com

Facebook: www.facebook.com/sandiegolatvian

Maize un citi gardumi

Var pasūtīt rupjmaizi,
saldskābmaizi, pīrāgus, kūksu,
biezpienmaizi, kūpinātu lasi.
Iespējama piegāde mājās!

Par cenu sazināties, zvanot

Pegijai Kalniņai Taubei –

tālr.: 310-908-6993;

e-pasts: pegijat@gmail.com

Sūtīšana ar *priority mail* \$15-\$20

Klāju viesību galdus piemiņas dienās, jubilejās un
citos sarīkojumos.

NEKUSTAMĀ ĪPAŠUMA PAKALPOJUMI

- Pirkšana, pārdošana, izīrēšana, apsaimniekošana
- *Income property* īpašumi
- Pārbūves konsultācijas un virtuvju projektēšana
- Mājas bezmaksas sagatavošana pārdošanai
(staging) \$2000 vērtībā
- *Executor of Trust/Estate* un citi pakalpojumi

12 gadu pieredze vairāk nekā 100 darījumos

Mārtiņš Leikarts, MBA
Re/Max Estate Properties
310-717-7577

mleikarts@gmail.com

BRE licence: 01706309

Lūgums Dienvidkalifornijas latviešu biedrības
biedriem samaksāt biedru naudu par 2026. gadu!

ILZE STEDMAN
REALTOR
DREF 02178180

☎ 323.909.0808
✉ ILZESTEDMAN.RE@GMAIL.COM

Draudzes Lapa

2026. gada jūnijs / jūlijs / augusts

Dienvidkalifornijas latviešu ev. lut. draudzes informācija

„Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu...” (Jņ 3:16)

Draudzes dzīves kalendārs

31. maijā plkst. 11:00 iesvētību dievkalpojums;
prāvests Mārtiņš Rubenis un diakone Guna Reina
ZOOM Meeting ID: 839 5524 7218 Passcode: 019010

14. jūnijā plkst. 2:00 uz Sibīriju 1941. gadā aizvesto piemiņas dienas dievkalpojums
kopā ar igauņu draudzi;
pēc dievkalpojuma Dienvidkalifornijas latviešu un igauņu draudzes kafijas galds

Pateicamies par ziedojumiem un atgādinām nokārtot draudzes nodevu par 2025 un 2026 gadu!
Lūdzam draudzes nodevu – \$250.00 nosūtīt draudzes sekretārei Dainai Ābelei

Draudzes amatpersonas

Diakone	Guna Reina	13447 Chandler Blvd., Sherman Oaks, CA 91401 (714) 829-6449 e-pasts: GunaReins@gmail.com
Draudzes priekšniece	Tamāra Rūse	31 Laguna Woods Dr., Laguna Niguel, CA 92677 (949) 443-2150
Sekretāre	Daina Ābele	2908-B Camino Capistrano, San Clemente, CA 92672 (949) 443-5170
Dāmu komitejas priekšniece	Liene Linde	29 Sunset Ave., #1, Venice, CA 90291 (310) 396-5244

Baznīcas adrese: 1927 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039

Draudzes e-pasts: LatvianChurchSoCal@gmail.com

Pieminot un atvadoties no Ērikas Kārteres (Carter) kundzes

Šogad 18. maijā Ērika Kārteres kundze būtu sasniegusi ievērojamu dzīves robežzīmi – 101 gadu. Tas nav tikai skaitlis, bet gan vesels gadsimts, kuŗā savijušies laikmeti, pārbaudījumi, uzvaras un atmiņas, kas kļuvušas par tiltu starp paaudzēm. Taču viņas bagātais un krāšņais mūžs šogad, 8. februārī, klusi beidzās, atstājot aiz sevis gaismas pilnas pēdas tuvinieku sirdīs. Un tomēr – dzīve nebeidzas ar atvadām. Tā turpinās atmiņās, siltumā un mīlestībā, ko viņa ir devusi. Kā kluss vakara stars viņas dzīves stāsts vēl ilgi mirdzēs mūsu domās, kā maiga gaisma, kas neizdziest, bet pārtop mūžībā un paliek ieausta daudzos no mums kā neizdzēšama, gaiša piemiņa.

Ar Kārteres kundzi iepazinās apmēram pirms 17 gadiem, „etniskā saietā”, kā viņa to dēvēja, uz kuŗu mani pirmo reizi uzaicināja un līdzī aizveda Tamāra Rūse.

Saiets notika Kārteres kundzes mājās, Lagunas kalnos. Uz saietu parasti viesi ieradās ar groziņiem, patērzēja, iestiprinājās un dziedāja tautasdziesmas vai

citas mīļas un man labi pazīstamas latviešu dziesmas. Saieta dalībnieki, ar dažiem izņēmumiem, bija cienījama gadagājuma ļaudis, kuŗi gadiem pazina Kārteres kundzi, kuŗiem patika dziedāt latviešu valodā un kuŗi vēlējās pavadīt patīkamu pēcpusdienu kopā. Saiets notika reizi mēnesī, darbdiēnā, ap pudienlaiku. Pirmajā tikšanās reizē sajutu Kārteres kundzes, kā es viņu vienmēr uzrunāju, īpašo cēlumu.

Manuprāt, viņai piemita ne tik bieži vairs mūsdienās ievērojama grācija un kaut kas no aristokrātisma: ieturētība, laipnība un reizē atturība, kas piešķīra viņas klātbūtnei klusu, bet neapšaubāmu cieņu. Saieta beigās bieži vien uzkavējos ilgāk, ļaujoties mierīgai noskaņai un dziļākām sarunām par kaut ko, kas bija izskanējis pēcpusdienas gaitā, bet pārrunu brīdī netika dziļāk šķetināts. Kārteres kundzei patika sīkāk pastāstīt un atcerēties notikumu nianšes, kavēties atmiņās, un man patika klausīties, pārrunāt un iedziļināties viņas stāstītājā.

Mūsu sarunās Kārteres kundze dalījās par savu dzīvi šeit un līdzilvēkiem, par Losandželosas latviešiem, kuņus viņa pazina gadiem, par dažādiem savas dzīves posmiem Amerikā, par Eiropu pēckaņa laikā, par saviem radurakstiem un cilvēkiem, kuņus nācies sastapt un iepazīt dzīves laikā. Aizkustināja viņas atmiņas par bērnības vasarām, kas pavadītas kopā ar mūsu tautai labi pazīstamo literātu – Edvarta Virzas ģimeni un ar Viļa Plūdoņa ģimenes bērniem.

Neaizmirstami ir viņas stāsti par pirmās neatkarīgās Latvijas laiku un cilvēku vērtībām toreiz, par tā laika sabiedrību un kultūru, dzīvojot Rīgā, par Benjamiņu ģimeni un tā laika sabiedrību, viņu lomu tajā, par citiem pirmskaņa Latvijā pazīstamiem ļaudīm, par saviem vecākiem un savu skolas laiku. Par savu jaunību, par kaņa laiku un bēgļu gaitām, par Baigo gadu un tajā pārdzīvoto. Par izpostīto Latviju, par savu ģimeni un par ilgām pēc savas dzimtenes un dzīves pirmskaņa Latvijā, no kuņas nācās aizbraukt. Pirmskaņa Latvijā: attīstītā un progresīvā, ar daudzsološu nākotni un iespējām.

Es savukārt nereti dalījos stāstos par savu dzīvi un savu ģimeni, par dzīvi Latvijā un šeit – austrumkrastā, vēlāk Dienvidkalifornijā – mums bija ļoti interesanti salīdzināt, kad sīkāk pastāstīju par laiku, kuņā es uzaugu un kuņš Kārteres kundzei bija svešāks.

Kārteres kundze spēja kritiski izsijāt un atšķetināt vērtīgo no mazāk svarīgā. Šī viņas domas skaidrība un patstāvība bija izcila, tāpēc es ļoti izbaudīju mūsu sarunas un viņas vēlmi dalīties savos dzīves stāstos, pārdomās par notikušo un uzklaut arī manas domas un pieredzi. Mēs gandrīz nekad neapspriedām ikdienišķās lietas, kas bija kā pašsaprotama ikdienas rutīna.

Kārteres kundzes humors, manuprāt, bija izcils – smalks, asprātīgs, mazliet zobgalīgs ar sarkasma piedevu un vienlaikus sirsnīgs. Jebkuņā gadījumā – man saprotams un tīkams. Man ļoti tuvs šķita arī viņas sentiments attiecībā uz Latviju – dziļš, cienpilns un patiesi izjusts. Īpašu baudījumu sagādāja viņas atmiņu stāsti, kuņos mijās ne tikai vēsture, bet arī cilvēka spēks, ticība un uzņēmība un apbrīnojams bija viņas pašas gribasspēks, pārliecība un izturība.

Kārteres kundzes interesi par dažādu žanru literatūru apliecināja viņas bagātīgā bibliotēka mājās, savā lasītavā.

Grāmatu plaukti glabāja laikmeta liecības par Latvijas vēsturi un cilvēku atmiņu stāstījumiem, bēgļu gaitu stāsti, dzeja, latviešu literatūras klasika un tulkota vai oriģinālvālodā izdota daiļliteratūra un – gandrīz visi Anšlava Eglīša darbi, daži ar Anšlava Eglīša ierakstiem grāmatas iekšvākā. Interesanti bija redzēt, ka Kārteres

kundze bija atzīmējusi datumu, gadu, kad grāmata izlasīta un dažus vārdus par saturu. Viņa labprāt darīja man zināmu, ja bija atsūtīta kāda vērtīga grāmata, tad mēs varējām to novērtēt. Kārteres kundze ļoti daudz lasīja un ne tikai latviešu vālodā.

Viņasprāt, vispoētiskāk literatūru varēja izbaudīt franču vālodā, ko viņa prata, arī vācu, bet angļu vālodas literatūras poētiku viņa ierindoja pēdējā vietā. Mani patiesībā ļoti saistīja viņas bagātā un niansētā latviešu vālodā un vēlme ļoti precīzi atrast piemērotākos vārdus, lai tajos precīzi ietērtu savas domas. Man šķita, ka tā mēs viena otras stāstīto sapratām daudz skaidrāk un padarījām vālodu krāšņāku.

Kārteres kundze bija arī klasiskās mūzikas cienītāja, klausījās operas un klasisko mūziku, taču atceros, ka viņai iepatikās bērnu skaitāmpantiņu dziesmas „Zeltābeles” tvartā, ko klausījāmieš braucot automašīnā mājupceļā no latviešu nama pēc Latvijas valsts dibināšanas atceres svētku svinībām. Skaitāmpanti mūsu mājupceļu īsināja.

Kārteres kundze prata uzklaut – mierīgi, bez steigas, un viņa vienmēr atrada pareizos vārdus, kas atbalsojās vēl ilgi pēc sarunas. Tie nebija emōcionāli, bārstīti gūzmām, ar milzu patosu, bet gan precīzi, pavisam kodolīgi, un tajos bija gan gudrība, gan līdzjutība, gan dziļa cilvēcīga izpratne.

Atceros, reiz aizbraucu pie Kārteres kundzes ap pusdienlaiku un viņa, mani sagaidot, bija pagatavojusi mums abām pusdienu maizītes. Viņai bija 97 gadi! Viņa man sagatavoja maizīti ar tītara gaļu, virsū mazu dekoratīvu marinēta gurķa šķēlīti un to visu saspraustu kopā ar kanape kociņu. No aizkustinājuma es gandrīz apraudājos – kāds tevi gaida, sagaidīšana ir tik rūpjpilna! Toreiz nodomāju, ka šādu žestu paturēšu prātā kā īpašu viesmīlības izrādīšanu.

Kārteres kundzes mājās notika arī mana pirmā puisēna apdāvināšana pirms viņa nākšanas pasaulē. To rīkoja Tamāra Rūse, un Kārteres kundze laipni piekrita plānotā saieta dienai – tas bija ļoti skaisti un aizkustināja. Tā diena uz visiem laikiem paliks manās atmiņās. Turpat kopīgi izbaudījām arī šūpuļdziesmu, ko visi saieta dalībnieki vēltīja manam teju divu mēnešu puisēnam un tas mirklis, mani jauno māti, ārkārtīgi saviļņoja.

Atmiņā iespiedies Kārteres kundzes stāsts ar sentimentālu pieskārienu par viņas dzīvokli Rīgā, ko viņa atcerējās no agras bērnības un kuņā viņa mitinājās, uzturoties Rīgā. Proti, dzīvoklī ticis veikts remonts, bet kā pēdējais bijis jānomaina vēl viens istabas durvju rokturis, kas dažādu iemeslu dēļ kavējies. Un, kad tas

beidzot pienācis, Kārteres kundze lūgusi to tomēr nenomainīt, bet gan atstāt rokturi, ko gadu desmitiem, durvis verot, ar savām rokām skāruši viņas māmiņa un tēvs, un tādēļ lai tas paliekot tas pats: īpašs, viņas vecāku glāstīts un laikzoba skarts, salīdzinājumā ar jaunajām durvīm. It kā sīkums, bet ar tik lielu sentimentālu vērtību. Šis sentiments un rokuru stāsts man lika domāt par savu sakņu un nepārtrauktības simbolu.

Kārteres kundzes cieņa pret latviešu tautastērpu bija pavisam īpaša: tā nebija tikai tradīcija, bet dzīva piederības sajūta un mūsu tautas goda tērps. Ar to saistās arī fotogrāfija viņas mājās, kas tapusi Rīgas centrā starpkaļu posmā, kur Kārteres kundze redzama tautastērpā, sagaidot Rīgas atbrīvotājus, būdama jauna, smaidoša un tautastērpā posusies rīdziniece.

Kārteres kundzes vienkāršība un reizē slāņotais dziļums par ikvienu tematu izraisīja bagātas un saturīgas sarunas. Viņas izkoptā, bagātā latviešu valoda man allaž paliks atmiņā. Un īpaši – viņas atklāsme, ka pēc tik ilgi nodzīvotiem gadiem ārpus Latvijas viņa joprojām kā mājās jutās tikai Latvijā.

Apcievojot Kārteres kundzi kopā ar saviem bērniem, es dažreiz mazliet uztraucos par manu bērnu skraidelēšanu viņas mājās vai vēlmi uzkāpt otrajā stāvā bez atļaujas, taču Kārteres kundze to atvēlēja, atsakot: ko tad viņi tādu izdarīs? Un viņa runāja ar viņiem kā ar līdzvērtīgiem – ar cieņu un ieinteresētību. Tas bija pagodinājums un skaists piemērs tam, kā novērtēt jauno paaudzi.

Kārteres kundzes klātie un mūsu sarunas manā dzīvē bija kā dāvana, un tās man ļoti pietrūks.

Kārteres kundzes kompanijā jutos garīgi bagātināta, un man šķita, ka viņa bija pratusi ap sevi Lagunas kalnos izveidot tādu kā latvisku salu, kas šķita ļoti tuva un pazīstama. Būs arī skumji gaŗāmbraucot vairs neredzēt viņas mājas balkona malai pāri pārklāto un vasarīgi siltajā vējā mazliet plīvojošo Latvijas karogu.

Izsaku Kārteres kundzes ģimenei līdzjutību, un lai jūs kopā pavadītie brīži ļauj jums visiem veldzēties gaišās un mierinošās atmiņās!

Un nobeigumā, it kā vēl e-pastā rakstītu rindas Kārteres kundzei un parakstītos viņas manierē: vēlos pateikt paldies par Jūsu sarunām, paldies par man veltīto laiku, paldies par Jūsu draudzību un par Jūsu atziņu, kas izraisa smaidu, – ka „dzīve pēc 50 tikai sākas”!

Un lūgumu par Jūsu grāmatām esmu izpildījusi! Lai jums gaišs zvaigzņu ceļš Mūžībā, līdz atkal reiz tiksimies!

Avec amour,
Sanita Šūmane Karami

**kā šodien sāp ...
cilvēks pret cilvēku
šai Pasaulē stāv**

**...
bolās šķobās gorās
viens pret otru
g ā r d z
veči**

**jaunus cilvēkus kaŗā sauc
kamēr pašī
hotelu baltos palagos
krāc
g ā r d z**

**pēc vakara izdzertām
sarunām**

**kokaīna asarās
māca Pasaules bērniem
ka smiltis var acīs mest
... ka var var**

**v a r
kaŗot un sist
n o g a l i n ā t
un pār cilvēku dzīvēm brist
... nolādēts kā
sāp**

**...
šodien ļoti sāp
Pasaulei**

**pa SAULEI
un debesīs putniem sāp
viņu vietā lido citi
un lodes
sirdīs triec...triec**

**!!
tā gārdz
...nolādēts kā
SĀP**

ru

**LATVIEŠU
VALODAS
PRIVĀTSTUNDAS**

- Apgūt pašus pamatus?
- Uzlabot sarunvalodu?
- Mācīties gramatiku?

**ATRADĪSIM VISLABĀKO
PIEJU TIEŠI TEV!**

**Mani sauc Kira,
dzīvoju Rīgā un
esmu ar lielu pieredzi
privātstundu
pasniegšanā.**

- Nodarbības notiek
attālināti.
- Pirmā nodarbība
BEZ MAKSAS.

**Interesentus lūdzu
rakstīt uz**
kira.maija@gmail.com

Lūgšanas par Ukrainu turpinās

Katru dienu pulksten astoņos vakarā
pēc Kalifornijas laika diakone
Guna Reina vada lūgšanu par Ukrainu

Dieva miers lai ir ar mums visiem!

ZOOM saite: <https://us02web.zoom.us/j/89995551767?pwd=V1Bqa3BybkFCYUZZNEdFa2FySS9uZz09>

...vārdi ir pīšļi un putekļi, kas turas kopā tika īsu brīdi, un vienīgi
dziesmā iekalti tie kļūst par rotu, kas nesalūst simt simtos gadu, par vara
jostu, ar ko var jozties pret briesmām.”

Ilze Šķipsna

Latvian Ev. Luth. Church of So. Calif.
Dienvīdkalifornijas latviešu biedrība
1927 Riverside Drive
LOS ANGELES, CA 90039-3704

NON-PROFIT. ORG.
U.S POSTAGE PAID
PERMIT No. 178
VAN NUYS CA 91409-9998

Lūdzu izgriezt un nosūtīt kopā ar čeku:

DIENVĪDKALIFORNIJAS LATVIEŠU BIEDRĪBAS KASIERIM

Vēlos būt Dienvīdkalifornijas latviešu biedrības biedrs,
nosūtu Dienvīdkalifornijas latviešu biedrības biedru naudu par 20___ . gadu – \$50.00

Biedru nauda ģimenei par 20___ . gadu – \$70.00
Biedrības biedriem Informācijas Biļetenu piesūta par brīvu!

Nevēlos būt Dienvīdkalifornijas latviešu biedrības biedrs,
bet vēlos saņemt Informācijas Biļetenu;
nosūtu abonēšanas maksu par 20___ . gadu – \$ 50.00

Esmu students; vēlos būt DK LB biedrs,
nosūtu biedru naudu par 20___ . gadu – \$ 25.00

Papildus ziedoju Dienvīdkalifornijas latviešu biedrības darbam:\$ ____

Kopā \$ ____

Uzvārds, vārds, adrese un tālrunis: _____

elektroniskā pasta adrese: _____

DK LB tīmekļvietne: www.biedriba.org

Čekus lūdzam izrakstīt: LATVIAN ASSOCIATION OF SO. CA
Un nosūtīt: DK LB 1955 Riverside Dr. Los Angeles, CA 90039

Latviešu nama tālrunis: 323-669-9027; Informācijas biļetens tīmekli: www.biletens.com
Dienvīdkalifornijas latviešu nama adrese: Losandželosā, 1955 Riverside Drive; nams
sasniedzams ar 96. autobusu (no Burbankas stacijas) – Newell un Riverside Drive pietura